

Arrest

nr. 324 961 van 11 april 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANLAET *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer: E.G., T. (...), geboren te A.H. (...), op (...)1988 onderdaan van Marokko wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 13°, 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het

gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving;

Op 01.07.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met probatie-uitstel voor 15 maanden gedurende een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht, met vertoon of gebruik van wapens of erop gelijkende voorwerpen of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren en aan diefstal. Feiten gepleegd op 04.04.2015.

Op 09.10.2017 werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (20 feiten); aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten) en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 03.02.2016 en 04.08.2016.

Uw strafeinde is voorzien op 30.08.2023

Drie jaar nadat u in België aankwam, pleegde u reeds een gewapende overval en een diefstal. Op 04.04.2015 heeft u de kassierster van een speelhal onder bedreiging van een mes gedwongen de inhoud van de kassa aan u te overhandigen. Vervolgens vluchtte u met het geld (33 429 Euro) in uw auto weg en in Beerse stal u de nummerplaat van een voertuig om over uw nummerplaat te hangen.

De feiten getuigen van een lafhartige ingesteldheid en het ontbreken van normbesef. Om snel een aanzienlijk bedrag buit te maken, heeft u met een mes een vrouw bedreigd, die als enige aanwezige verantwoordelijk was voor de kassa. Machteloos en angstig heeft ze uw brutaliteiten ondergaan. Gedreven door de drang naar geld, deinsde u er niet voor terug om deze vrouw te bedreigen met een wapen. Het is duidelijk dat u niet stilstaat bij de gevolgen van dergelijk ingrijpen voor het slachtoffer. Het is algemeen bekend dat slachtoffers van gewapende overvallen nog lange tijd de gevolgen van dergelijke gebeurtenissen ondervinden. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin het slachtoffer in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op haar persoonlijke levenssfeer gemaakt. Dergelijke gewapende diefstallen veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid ook binnen de samenleving. Extra bezwarend voor uw slachtoffer is het feit dat de overval gebeurde in de uitoefening van haar professionele werkzaamheden als kassierster in een speelhal, zodat zij, ook op professioneel vlak, in de toekomst wellicht nog dagelijks met de traumatische gevolgen van de overval zal geconfronteerd worden. U heeft het slachtoffer met angstgevoelens opgezadeld die nog lange tijd zullen blijven nazinderen. U hield geen rekening met haar veiligheidsgevoel, empathie lijkt u dan ook volledig vreemd. Ondanks de ernst van de feiten, kreeg u op 01.07.2015 een straf met uitstel. Justitie nam deze probatiemaatregel “omdat genadigheid van aard is om zijn (uw) verbetering te doen hopen”. De rechtbank hield rekening met uw blanco strafregister en met uw persoonlijkheid. U bleek cocaïne- en gokverslaafd te zijn. Zo zou u uw erfenis ten bedrage van 100 000 Euro vergokt hebben.

U slaagde er echter niet in de opgelegde voorwaarden na te leven. Uitgerekend tijdens deze periode ging u weer op dievenpad en pleegde u, samen met een kompaan, een aanzienlijke reeks woninginbraken. Jullie opereerden overdag, op het ogenblik dat de bewoners niet thuis waren of verondersteld werden niet thuis te zijn. De woningen werden binnengedrongen door de voordeur te forceren. De buitgemaakte goederen betroffen voornamelijk computermateriaal, juwelen en geld. Voor deze feiten werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld op 09.10.2017.

Het uitstellen van straf (probatie) als maatregel om u de kans te geven uw gedrag te verbeteren, heeft u duidelijk niet ter harte genomen. Uw korte verblijf in de gevangenis had geen enkele indruk op u gemaakt. Zelfs wetende dat de opgelegde straf die oorspronkelijk gedeeltelijk met uitstel werd uitgesproken, effectief zouden worden opgelegd indien u de voorwaarden zou schenden, vond u het nog steeds niet nodig om u aan de geldende wetten te houden en zette u uw misdadig gedrag zonder scrupules verder. Uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent d.d. 09.10.2017 blijkt: “Uit het probatieverslag van 4 februari 2016 blijkt dat de eerste beklaagde (u) de opgelegde voorwaarden niet naar behoren naleefde. Zo was hij niet echt geneigd om werk te zoeken, aangezien hij dan teveel van zijn schulden zou moeten af betalen. Een behandeling voor zijn drugs- en gokprobleem kon niet worden opgestart omdat hij onvoldoende Nederlands spreekt. Daarbij komt nog dat T.E.G. (...) de huidige in zijn hoofde bewezen feiten pleegde terwijl hij onder probatie stond, wat ook voor het hof een meer dan voldoende reden is om niet in te gaan op zijn vraag om hem opnieuw een straf met uitstel op te leggen, gekoppeld aan probatievoorwaarden. Overigens hebben zijn eerdere veroordelingen hem er niet van weerhouden om opnieuw een aanzienlijke reeks misdaden te plegen. Hij kan zijn gokverslaving en drugproblematiek hiervoor niet als excuus aanwenden en een langdurige periode van detentie zal in zijn geval de beste aanzet zijn om deze problematiek tot een oplossing te brengen, waarna het dan van hem zelf zal afhangen of hij drugvrij zal blijven en zich verder van gokken zal onthouden. Niets belet hem om dan nog steeds professionele hulp in te roepen wanneer hij dit nodig acht of om voorwaarden voor te stellen met het oog op een eventuele vervroegde vrijlating van zodra die door de strafuitvoeringsrechtbank zou worden overwogen.”

Dit toont aan dat u niet voldoende gemotiveerd was om uw leven over een andere boeg te gooien. U was niet bereid enige moeite te doen om de schade aan uw slachtoffers te vergoeden en uw Nederlands liet nog te

wensen over waardoor uw verslavingsproblemen, gokken en cocaïnegebruik, niet konden verholpen worden. In plaats van het probatie uitstel aan te grijpen om u te herpakken, volhardde u in de ingeslagen weg : diefstallen plegen om de gestolen goederen te verkopen aan het helterscircuit om uw financiële problemen, veroorzaakt door uw gok- en drugsverslaving, het hoofd te bieden. U slaagde er niet in om werk te maken van uw verslavingen waardoor u schade berokkende aan de gedupeerden van de woninginbraken.

Het grote aantal inbraken op uw actief toont aan dat u geen greintje respect heeft voor andermans eigendomsrecht. Woninginbraken zijn een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers, niet in het minst omdat de gestolen goederen dikwijls een sentimentele waarde hebben. Door u de toegang te verschaffen tot andermans woning heeft u de gemoedsrust van de bewoners geschaad waardoor zij zich niet meer veilig voelen in hun eigen woning. Dit gevoel van onveiligheid wordt nog versterkt wanneer de bewoners thuis zijn ten tijde van de inbraak. Een van uw slachtoffers, een gezin met kinderen, kwam net thuis toen u het pand wilde verlaten. Zij waren nog steeds onder de indruk van de woonstschennis en omdat zij u als een buurtbewoner kenden vroegen zij aan de SURB om een contact- en regioverbod.

Dat u nadien nog steeds moeite had met het naleven van opgelegde voorwaarden werd nogmaals bevestigd nadat de SURB u E.T. verleende op 17.06.2019. Deze maatregel kende een daadwerkelijke start op 27.06.2019. Op 13.08.2019, na amper 47 dagen, diende het E.T. echter alweer herroepen te worden omdat u de voorwaarden geschonden had: u was immers onbereikbaar voor de justitie assistent en u had geen dagbesteding (werk) meer. Bovendien had uw echtgenote aan de justitie assistent verklaard dat zij van u wilde scheiden en niet meer met u samen op één adres wilde verblijven, waardoor de 'woonstpijler' niet meer verzekerd was. Op 13.08.2019, werd u aangehouden en opnieuw opgesloten in de gevangenis. Uit het dossier blijkt dat uw detentiedrag na uw heropsluiting in juni 2019 voor verbetering vatbaar was. Er was sprake van een incident met verbale agressie, u bleek prikkelbaar en ging regelmatig in discussie.

Op 13.02.2020 verkreeg u een aantal penitentiaire verloven om bij uw gezin door te brengen. Van 26.03.2020 tot 22.06.2020 werd u strafonderbreking toegekend omwille van de coronapandemie. U greep de periode van strafonderbreking ook aan om te werken en ging via interimkantoor Randstad aan de slag bij D.I. (...) waar men zeer tevreden was over u. Op 24.08.2020 werd u door de SURB voor een tweede maal E.T. toegestaan zodat u opnieuw werk kon maken van uw reclassering. De SURB vermeldde hierbij: "Hoewel de rechtbank niet onverdeeld gelukkig is met uw woonstsituatie en het feit dat u nog steeds geen afbetalingen deed aan de burgerlijke partijen wil de rechtbank u een tweede kans geven om uw reclassering aan te vatten en kent zij u opnieuw het elektronisch toezicht toe mits voorlegging van een arbeidsovereenkomst, vermits u beschikt over een instap klaar en aanvaardbaar reclasseringsplan welke tegemoetkomt aan de tegenindicaties." Daarnaast blijkt uit dit vonnis dat uw echtgenote een labiele factor blijft in de reclassering en dat u op financieel vlak weinig vooruitgang had geboekt en diende te beseffen dat uw stilzitten op dat vlak uw reclassering op de helling zou kunnen zetten.

Naar aanleiding van een verslag van uw justitie assistent d.d. 26.01.2021 maakte het Openbaar Ministerie uw zaak opnieuw aanhangig bij de SURB met het oog op de herroeping van het E.T. dat u werd toegekend. Dit verslag werd opgesteld daar uw echtgenote de justitie assistent meldde dat zij opnieuw van plan was om de echtscheiding aan te vragen, dat zij een procedure in kortgeding wenste op te starten en dat zij een voorlopig contactverbod met u wilde aanvragen. U verklaarde op de terechtzitting geen weet te hebben van het gegeven dat uw echtgenote wil scheiden. U stelde wel te werken en over de nodige financiële middelen te beschikken om, wanneer dit noodzakelijk zou worden, te voorzien in een eigen woning. Eveneens kwam het signaal dat u opnieuw zou gokken. Het OCMW, waar u budgetbegeleiding volgde, stelde vast dat u grote sommen spendeerde aan een goksite (DEVAN BVBA). Uw echtgenote bevestigde dit en voegde er aan toe dat u niet bijdraagt tot de gezinskosten. Volgens uw bankrekeninguittreksels zou u op 2 weken tijd, elke dag tussen 50 en 250 euro afgehaald hebben, zelfs 4x op één uur tijd, hetgeen sterk deed vermoeden dat uw gokverslaving weer de bovenhand had. De terugbetaling van uw schulden bij de burgerlijke partijen kwam hierdoor opnieuw op de helling te staan.

De SURB besliste op 15.02.2021 het E.T. niet te herroepen aangezien uw woonst blijkbaar niet onmiddellijk in het gedrang kwam, u nog steeds werkzaam was en aangaf hulp te hebben gezocht voor uw psychische problematiek. Wel legde de SURB u drie bijkomende voorwaarden op aangezien niet aanvaard kon worden dat u aanzienlijke geldbedragen vergokt: "niet gokken of aan kansspelen doen, ook niet online of via ander internetplatform – u niet ophouden of vertonen in casino's en speelhallen of enig ander lokaal waar weddenschappen kunnen worden afgesloten – u laten registreren op de 'zwarte lijst' van de kansspelcommissie."

Omdat uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving gebleken was, besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om uw recht op verblijf te beëindigen. Op 09.07.2021 werd een beslissing op basis van artikel 44bis, § 2 (ernstige redenen van openbare orde) genomen. Deze beslissing werd op 21.07.2021 aan u betekend via een aangetekend schrijven naar uw thuisadres. U diende op 23.07.2021 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV). Op 24.11.2021 werd het beroep door de RVV verworpen. Op 09.07.2021 werd u uit de registers afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht.

Op 12.08.2021 werd (wederom) een bevel tot voorlopige aanhouding uitgevaardigd door de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, Openbaar Ministerie bij de Strafvorderingrechtbank te Antwerpen. Mevrouw A.C. (...) had opnieuw aangegeven te willen scheiden van

u en u was niet meer welkom op het adres. De echtscheidingsprocedure was ingezet. U werd wandelen gestuurd en u was er niet meer aan te treffen. Van een recidiverende beperkende reclassering was er dus in het geheel geen sprake meer. U werd diezelfde dag aangehouden en werd op 12.08.2021 opgesloten in de gevangenis van Turnhout.

Bij vonnis van 17.08.2021 ging de rechtbank over tot de schorsing van uw E.T. Op 24.08.2021 heeft de SURB Antwerpen het E.T. herroepen en stelde de SURB dat u niet klaar was voor een voorlopige invrijheidstelling. Uit het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 24.08.2021 blijkt: "Uit de rapportage blijkt dat uw elektronisch toezicht moeizaam verloopt en dat u enkel invult wat uzelf wil en voor alle andere niet-ingevulde voorwaarden ofwel een excuus heeft, een rookgordijn optrekt of leugens verzint. U haakte af met de Nederlandse lessen die u dient te volgen en ook de budgetbegeleiding is nog steeds niet opgestart; De enige pijler die tot kort nog in orde was bleek uw tewerkstelling. U knoeide ook met uw uurroosters. Op grond van dit alles komt de rechtbank tot de vaststelling dat een elektronisch toezicht voor u momenteel te hoog gegrepen is."

Er ligt geen enkel document voor waaruit blijkt dat u niet langer met een gok- en/of drugsverslaving kampt. Het recidivegevaar is niet geweken. Evenmin ligt een stuk voor dat aantoonde dat u nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan sinds de beëindiging van uw recht op verblijf dus niet worden vastgesteld. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. U legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u uw drugs- en gokverslaving inmiddels onder controle zou hebben. Het gevaar voor recidive in uw hoofdte is manifest aanwezig. De veelheid en de stoutmoedigheid van de door u gepleegde feiten wijzen op een zware criminele inborst. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten. U dient het grondgebied dringend te verlaten. Zolang u in België vertoeft, blijft er een risico tot nieuwe inbreuken. Uw verwijdering van het Belgische grondgebied is dus een dringende aangelegenheid en kan geen verder uitstel verdragen. De karaktereigenschappen die voortvloeien uit de feiten die u pleegde en de problematieken waarmee u kampt (drugs- en gokverslaving) maken dat er een risico is op recidive. Bovendien bent u niet langer verblijfsgerechtigd waardoor het risico op recidive enkel maar toeneemt.

Naar aanleiding van de beëindiging van uw recht op verblijf heeft u op 21.01.2021 een vragenlijst hoorrecht in gevuld. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.07.2021 werd rekening gehouden met de door u verschaftte informatie. Naar aanleiding van onderhavige beslissing vulde u samen met de terugkeerbegeleider in de gevangenis van Beveren een tweede formulier hoorrecht in op 21.03.2023. Dit gesprek vond plaats in het Arabisch en het Nederlands. Er werd u uitgelegd dat u geen recht hebt op verblijf en dat u diende het land te verlaten bij uw invrijheidstelling. U was niet akkoord met deze beslissing. U was misnoegd en verbaal agressief. U benadrukte dat u zich van kant ging maken, mocht DVZ u gedwongen het land willen uitzetten. U voegde eraan toe dat u hier minderjarige kinderen hebt en dat uw advocaat bezig is om uw administratieve situatie in orde te brengen.

U vulde diezelfde dag het hoorrecht in en verklaarde dat uw moedertaal Arabisch is, dat u Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u sinds 2011 in België bent; dat u via gezinshereniging naar België bent gekomen met het vliegtuig en met uw paspoort; dat deze "thuis" liggen; dat u zich niet goed voelt mentaal en dat u veel medicatie neemt; dat u momenteel géén relatie hebt; dat u veel familie in België hebt, maar dat het contact zoek is; dat u 2 minderjarige kinderen in België hebt: H. (...) (7 jaar) en I. (...) (8 jaar); dat u niemand in Marokko hebt; dat u niet zonder uw kinderen kan leven; dat als u gedwongen wordt terug te keren naar Marokko u zich iets zal aandoen; u verwijst naar uw psychisch dossier. U verklaarde aan de terugkeerbegeleider nog een zus in Spanje te hebben, nl. F.E.G. (...).

Op 22.07.2011 trad u in A.H. (...) (Marokko) in het huwelijk met mevrouw A., C. (...) (geboren op (...)1985 te Turnhout, Belgische nationaliteit sinds 19.02.1994). Daarna kwam u op 23 jarige leeftijd aan in België met een visum gezinshereniging. U bent op 24.02.2022 uit de echt gescheiden (Uitspraak door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout op 24.02.2022, overgeschreven op 13.05.2022 in de registers te Turnhout) van mevrouw. Uit jullie relatie werden twee kinderen geboren: E.G., I. (...) (geboren op (...)2015) en E.G., H. (...) (geboren op (...)2016), beiden van Belgische nationaliteit. Jullie kinderen staan officieel ingeschreven op het adres van uw ex-partner.

Onderhavige beslissing vormt geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) ten opzichte van uw ex partner.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland,

§ 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Wat betreft de relatie met uw minderjarige kinderen kan opgemerkt worden dat u niet aantoonde of en hoe u invulling geeft aan het gezinsleven en/of familielevens met hen, hoe u contact met hen onderhoudt nu zij u sinds uw E.T. werd herroepen en u opnieuw in de gevangenis verblijft sinds 12.08.2021 niet meer bezocht hebben, of er een bezoeksregeling is, of u hun schoolresultaten opvolgt, of u bijdraagt aan het onderhoud van uw kinderen, of u deelt in de beslissingen over hun opvoeding, et cetera. Er liggen geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er nog steeds een hechte band zou bestaan tussen u en I. (...) en H. (...). U pleegde de feiten telkens toen uw echtgenote hoogzwanger was. Het feit dat u vader was of vader ging worden, heeft u er niet van weerhouden ernstige feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van een (aanstaande) vader zou mogen verwacht worden.

Daar u sinds 12.08.2021 opnieuw in detentie zit, zijn I. (...) en H. (...) naar alle waarschijnlijkheid gewend aan uw afwezigheid thuis waardoor uw uitwijzing niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven zal hebben als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen. Uit niets blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder zijn u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Het is niet omdat de relatie met uw partner afgelopen is, dat voorgaande onmogelijk zou zijn. U kan hen ook vanuit het buitenland financieel ondersteunen.

Indien er van uit gegaan zou worden dat aangetoond werd dat de relatie tussen uw kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde en het risico op recidivisme kan niet uitgesloten worden. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en veiligheid zwaarder weegt dan de gezinsbelangen die u mogelijks kan doen gelden.

U stelde in uw hoorrecht d.d. 21.03.2023 dat u nog verschillende familieleden in België hebt maar dat het contact zoek is geraakt. U stelde ook nog een zus in F.E.G. (...) in Spanje te hebben. Volgens de bezoekerslijst van de gevangenis zouden uw ouders en 3 neven bezoeksrelatie hebben. Niemand van hen bezocht u in de gevangenis en u vermeldt deze familieleden niet in de vragenlijst hoorrecht. Uw ouders, E.G., T. (...) en H., J. (...) zijn niet terug te vinden in onze registers, althans met de schrijfwijze gehanteerd in de bezoekerslijsten van de gevangenis, hetgeen er op zou kunnen wijzen dat ze geen verblijfsrecht hebben in België. Bovendien verklaarde u in het verleden geadopteerd te zijn door een vriendin van uw moeder toen uw moeder overleed en uw vader uit beeld verdween. Hoe dan ook, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. U toont echter noch de afstammingsband, noch de afhankelijkheid van één van deze verwanten aan, evenmin blijken deze uit uw administratief dossier. Er is bijgevolg niet aangetoond dat er sprake zou zijn van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met één van deze verwanten.

U trad op 22.07.2011 te A.H. (...), Marokko in het huwelijk met een Belgische en kwam op 23 jarige leeftijd aan in België. Thans bent u 35 jaar oud. Ondanks het feit dat u al 11 jaar in België verblijft, waarvan de helft in detentie, is niet gebleken dat u een bijzondere binding heeft met dit land. Integratie is ook de Belgische wetten respecteren en dus geen strafbare feiten plegen. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Tijdens uw verblijf in België heeft u ongetwijfeld vriendschappen gesloten en een sociaal leven opgebouwd. Dit belet echter niet dat, nadat uw recht op verblijf beëindigd is, u terugkeert naar uw land van herkomst of een ander land. De contacten met uw vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door de moderne communicatiekanalen.

Dat inspanningen geleverd worden om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Bovendien kan hier opgemerkt worden dat uw kennis van het Nederlands nog steeds zeer beperkt is ondanks het gegeven dat u toch al enige jaren in België vertoeft. Uit het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 24.08.2021 bleek dat u het naliet om uw Nederlandse lessen verder te zetten.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U bent er grootgebracht, u heeft er uw opvoeding genoten, u spreekt de taal en u bent er gehuwd. Bijgevolg kan er in alle redelijkheid worden aangenomen dat u nog sociale, culturele en familiale banden met dit land heeft. Uw twee zussen en uw broer wonen er nog en niet tegenstaande jullie niet samen werden grootgebracht belet dit niet de familiebanden terug aan te halen. Het is begrijpelijk dat een terugkeer een aanpassing zal vergen aangezien u hier reeds lang verblijft. Ook al zou uw integratie in uw moederland moeizamer kunnen verlopen is het niet zo dat dat onmogelijk zou zijn. U spreekt de taal hetgeen het aanknopen van kontakten vergemakkelijkt. U haalt geen elementen aan die aantonen dat er onoverkomelijke obstakels zijn die de integratie zouden kunnen belemmeren. Hoe dan ook bracht u het grootste deel van uw leven buiten België door en wordt u op uw leeftijd verondersteld in staat te zijn opnieuw een kennissenkring en een sociaal netwerk uit te bouwen al dan niet met steun van familie en vrienden.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Uit het strafdossier blijkt dat u in het verleden een drugsverslaving had. Uit het vonnis van de SURB d.d. 24.08.2021 bleek dat u depressief was en weinig draagkracht hebt en paranoïde overkomt. U had nood aan een aangepaste begeleiding.

U stelde in uw hoorrecht d.d. 21.03.2023 dat u zich niet goed voelde mentaal en dat u veel medicatie nam. U haalde geen drugsproblemen aan. U verklaarde wel aan de terugkeerbegleider dat u zich van kant zou maken mocht een gedwongen repatriëring plaatsvinden. U weigerde op 20.06.2023 een schriftelijk document te ondertekenen om uw medisch dossier te laten inkijken door de arts van DVZ. U gaf enkel een mondelinge toestemming en verklaarde dat u "uw medisch dossier wel naar de DVZ zou brengen mocht u vrij komen". U houdt geen rekening met het feit dat de Administratie geen toegang heeft tot uw medische gegevens en dat de gevangenisarts gehouden is tot het beroepsgeheim.

Wat betreft uw opmerking mbt zelfmoord op zich heeft het EHRM in haar arrest A.S./Zwitserland (30.06.2015) reeds het volgende gesteld mbt artikel 3 EVRM: "34. Finally, as far as the risk of suicide is concerned, the Court reiterates that the fact that a person whose expulsion has been ordered has threatened to commit suicide does not require the State to refrain from enforcing the envisaged measure, provided that concrete measures are taken to prevent those threats from being realised (see, for example, Dragan and Others v. Germany (dec.), no. 33743/03, 7 October 2004; Karim v. Sweden (dec.), no. 24171/05, 4 July 2006; and Kochieva and Others v. Sweden (dec.), no. 75203/12, 30 April 2013). The Court has reached the same conclusion also regarding applicants who had a record of previous suicide attempts (see Goncharova and Alekseytsev v. Sweden (dec.), no. 31246/06, 3 May 2007; and A.A. v. Sweden (dec.), no. 8594/04, § 71, 2 September 2008)."

Op 03.07.2023 ontving de DVZ per mail via een lijst met de medicatie (Diazepam) die u daar neemt. In dit verband kan opgemerkt worden dat uit navraag bij de Dienst Medisch Verblijf – cel Medische Evaluatie van de DVZ gebleken is dat Diazepam ook toegankelijk en beschikbaar is in Marokko. U kan indien u wat wenst ook beroep doen op het Special-Needs project van de DVZ die in contact staan met Caritas in Marokko. Caritas kan kwetsbare terugkeerders steeds bijstaan in hun oriëntatie naar medische diensten.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde sprake is van een problematiek of behandeling die enkel en alleen in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de

verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.2. Op 18 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer: (...)wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.08.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Op 01.07.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met probatie-uitstel voor 15 maanden gedurende een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht, met vertoon of gebruik van wapens of erop gelijkende voorwerpen of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren en aan diefstal. Feiten gepleegd op 04.04.2015.

Op 09.10.2017 werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (20 feiten); aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten) en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 03.02.2016 en 04.08.2016.

Uw strafeinde is voorzien op 30.08.2023

Drie jaar nadat u in België aankwam, pleegde u reeds een gewapende overval en een diefstal. Op 04.04.2015 heeft u de kassierster van een speelhal onder bedreiging van een mes gedwongen de inhoud van de kassa aan u te overhandigen. Vervolgens vluchtte u met het geld (33 429 Euro) in uw auto weg en in Beerse stal u de nummerplaat van een voertuig om over uw nummerplaat te hangen.

De feiten getuigen van een lafhartige ingesteldheid en het ontbreken van normbesef. Om snel een aanzienlijk bedrag buit te maken, heeft u met een mes een vrouw bedreigd, die als enige aanwezige verantwoordelijk was voor de kassa. Machteloos en angstig heeft ze uw brutaliteiten ondergaan. Gedreven door de drang naar geld, deinsde u er niet voor terug om deze vrouw te bedreigen met een wapen. Het is duidelijk dat u niet stilstaat bij de gevolgen van dergelijk ingrijpen voor het slachtoffer. Het is algemeen bekend dat slachtoffers van gewapende overvallen nog lange tijd de gevolgen van dergelijke gebeurtenissen ondervinden. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin het slachtoffer in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op haar persoonlijke levenssfeer gemaakt. Dergelijke gewapende diefstallen veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid ook binnen de samenleving. Extra bezwarend voor uw slachtoffer is het feit dat de overval gebeurde in de uitoefening van haar professionele werkzaamheden als kassierster in een speelhal, zodat zij, ook op professioneel vlak, in de toekomst wellicht nog dagelijks met de traumatische gevolgen van de overval zal geconfronteerd worden. U heeft het slachtoffer met angstgevoelens opgezadeld die nog lange tijd zullen blijven nazinderen. U hield geen rekening met haar veiligheidsgevoel, empathie lijkt u dan ook volledig vreemd. Ondanks de ernst van de feiten, kreeg u op 01.07.2015 een straf met uitstel. Justitie nam deze probatiemaatregel "omdat genadigheid van aard is om zijn (uw) verbetering te doen hopen". De rechtbank hield rekening met uw blanco strafregister en met uw persoonlijkheid. U bleek cocaïne- en gokverslaafd te zijn. Zo zou u uw erfenis ten bedrage van 100 000 Euro vergokt hebben.

U slaagde er echter niet in de opgelegde voorwaarden na te leven. Uitgerekend tijdens deze periode ging u weer op dievenpad en pleegde u, samen met een kompaan, een aanzienlijke reeks woninginbraken. Jullie opereerden overdag, op het ogenblik dat de bewoners niet thuis waren of verondersteld werden niet thuis te zijn. De woningen werden binnengedrongen door de voordeur te forceren. De buitgemaakte goederen betroffen voornamelijk computermateriaal, juwelen en geld. Voor deze feiten werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld op 09.10.2017.

Het uitstellen van straf (probatie) als maatregel om u de kans te geven uw gedrag te verbeteren, heeft u duidelijk niet ter harte genomen. Uw korte verblijf in de gevangenis had geen enkele indruk op u gemaakt.

Zelfs wetende dat de opgelegde straf die oorspronkelijk gedeeltelijk met uitstel werd uitgesproken, effectief zouden worden opgelegd indien u de voorwaarden zou schenden, vond u het nog steeds niet nodig om u aan de geldende wetten te houden en zette u uw misdadig gedrag zonder scrupules verder. Uit het arrest van het

Hof van Beroep van Gent d.d. 09.10.2017 blijkt: "Uit het probatieverslag van 4 februari 2016 blijkt dat de eerste beklaagde (u) de opgelegde voorwaarden niet naar behoren naleefde. Zo was hij niet echt geneigd om werk te zoeken, aangezien hij dan teveel van zijn schulden zou moeten af betalen. Een behandeling voor zijn drugs- en gokprobleem kon niet worden opgestart omdat hij onvoldoende Nederlands spreekt. Daarbij komt nog dat T.E.G. (...) de huidige in zijn hoofde bewezen feiten pleegde terwijl hij onder probatie stond, wat ook voor het hof een meer dan voldoende reden is om niet in te gaan op zijn vraag om hem opnieuw een straf met uitstel op te leggen, gekoppeld aan probatievoorwaarden. Overigens hebben zijn eerdere veroordelingen hem er niet van weerhouden om opnieuw een aanzienlijke reeks misdaden te plegen. Hij kan zijn gokverslaving en drugproblematiek hiervoor niet als excuus aanwenden en een langdurige periode van detentie zal in zijn geval de beste aanzet zijn om deze problematiek tot een oplossing te brengen, waarna het dan van hem zelf zal afhangen of hij drugvrij zal blijven en zich verder van gokken zal onthouden. Niets belet hem om dan nog steeds professionele hulp in te roepen wanneer hij dit nodig acht of om voorwaarden voor te stellen met het oog op een eventuele vervroegde vrijlating van zodra die door de strafuitvoeringsrechtbank zou worden overwogen."

Dit toont aan dat u niet voldoende gemotiveerd was om uw leven over een andere boeg te gooien. U was niet bereid enige moeite te doen om de schade aan uw slachtoffers te vergoeden en uw Nederlands liet nog te wensen over waardoor uw verslavingsproblemen, gokken en cocaïnegebruik, niet konden verholpen worden. In plaats van het probatie uitstel aan te grijpen om u te herpakken, volhardde u in de ingeslagen weg : diefstallen plegen om de gestolen goederen te verkopen aan het helerscircuit om uw financiële problemen, veroorzaakt door uw gok- en drugsverslaving, het hoofd te bieden. U slaagde er niet in om werk te maken van uw verslavingen waardoor u schade berokkende aan de gedupeerden van de woninginbraken.

Het grote aantal inbraken op uw actief toont aan dat u geen greintje respect heeft voor andermans eigendomsrecht. Woninginbraken zijn een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers, niet in het minst omdat de gestolen goederen dikwijls een sentimentele waarde hebben. Door u de toegang te verschaffen tot andermans woning heeft u de gemoedsrust van de bewoners geschaad waardoor zij zich niet meer veilig voelen in hun eigen woning. Dit gevoel van onveiligheid wordt nog versterkt wanneer de bewoners thuis zijn ten tijde van de inbraak. Een van uw slachtoffers, een gezin met kinderen, kwam net thuis toen u het pand wilde verlaten. Zij waren nog steeds onder de indruk van de woonstschennis en omdat zij u als een buurtbewoner kenden vroegen zij aan de SURB om een contact- en regioverbod.

Dat u nadien nog steeds moeite had met het naleven van opgelegde voorwaarden werd nogmaals bevestigd nadat de SURB u E.T. verleende op 17.06.2019. Deze maatregel kende een daadwerkelijke start op 27.06.2019. Op 13.08.2019, na amper 47 dagen, diende het E.T. echter alweer herroepen te worden omdat u de voorwaarden geschonden had: u was immers onbereikbaar voor de justitie assistent en u had geen dagbesteding (werk) meer. Bovendien had uw echtgenote aan de justitie assistent verklaard dat zij van u wilde scheiden en niet meer met u samen op één adres wilde verblijven, waardoor de 'woonstpijler' niet meer verzekerd was. Op 13.08.2019, werd u aangehouden en opnieuw opgesloten in de gevangenis. Uit het dossier blijkt dat uw detentiedrag na uw heropsluiting in juni 2019 voor verbetering vatbaar was. Er was sprake van een incident met verbale agressie, u bleek prikkelbaar en ging regelmatig in discussie.

Op 13.02.2020 verkreeg u een aantal penitentiaire verlopen om bij uw gezin door te brengen. Van 26.03.2020 tot 22.06.2020 werd u strafonderbreking toegekend omwille van de coronapandemie. U greep de periode van strafonderbreking ook aan om te werken en ging via interimkantoor Randstad aan de slag bij D.I. (...) waar men zeer tevreden was over u. Op 24.08.2020 werd u door de SURB voor een tweede maal E.T. toegestaan zodat u opnieuw werk kon maken van uw reclassering. De SURB vermeldde hierbij: "Hoewel de rechtbank niet onverdeeld gelukkig is met uw woonstsituatie en het feit dat u nog steeds geen afbetalingen deed aan de burgerlijke partijen wil de rechtbank u een tweede kans geven om uw reclassering aan te vatten en kent zij u opnieuw het elektronisch toezicht toe mits voorlegging van een arbeidsovereenkomst, vermits u beschikt over een instap klaar en aanvaardbaar reclasseringsplan welke tegemoetkomt aan de tegenindicaties." Daarnaast blijkt uit dit vonnis dat uw echtgenote een labiele factor blijft in de reclassering en dat u op financieel vlak weinig vooruitgang had geboekt en diende te beseffen dat uw stilzitten op dat vlak uw reclassering op de helling zou kunnen zetten.

Naar aanleiding van een verslag van uw justitie assistent d.d. 26.01.2021 maakte het Openbaar Ministerie uw zaak opnieuw aanhangig bij de SURB met het oog op de herroeping van het E.T. dat u werd toegekend. Dit verslag werd opgesteld daar uw echtgenote de justitie assistent meldde dat zij opnieuw van plan was om de echtscheiding aan te vragen, dat zij een procedure in kortgeding wenste op te starten en dat zij een voorlopig contactverbod met u wilde aanvragen. U verklaarde op de terechtzitting geen weet te hebben van het gegeven dat uw echtgenote wil scheiden. U stelde wel te werken en over de nodige financiële middelen te beschikken om, wanneer dit noodzakelijk zou worden, te voorzien in een eigen woning. Eveneens kwam het signaal dat u opnieuw zou gokken. Het OCMW, waar u budgetbegeleiding volgde, stelde vast dat u grote sommen spendeerde aan een goksite (DEVTRAN BVBA). Uw echtgenote bevestigde dit en voegde er aan toe dat u niet bijdraagt tot de gezinskosten. Volgens uw bankrekeninguittreksels zou u op 2 weken tijd, elke dag tussen 50 en 250 euro afgehaald hebben, zelfs 4x op één uur tijd, hetgeen sterk deed vermoeden dat uw gokverslaving weer de bovenhand had. De terugbetaling van uw schulden bij de burgerlijke partijen kwam hierdoor opnieuw op de helling te staan.

De SURB besliste op 15.02.2021 het E.T. niet te herroepen aangezien uw woonst blijkbaar niet onmiddellijk in het gedrang kwam, u nog steeds werkzaam was en aangaf hulp te hebben gezocht voor uw psychische problematiek. Wel legde de SURB u drie bijkomende voorwaarden op aangezien niet aanvaard kon worden dat u aanzienlijke geldbedragen vergokt: "niet gokken of aan kansspelen doen, ook niet online of via ander internetplatform – u niet ophouden of vertonen in casino's en speelhallen of enig ander lokaal waar weddenschappen kunnen worden afgesloten – u laten registreren op de 'zwarte lijst' van de kansspelcommissie."

Omdat uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving gebleken was, besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om uw recht op verblijf te beëindigen. Op 09.07.2021 werd een beslissing op basis van artikel 44bis, § 2 (ernstige redenen van openbare orde) genomen. Deze beslissing werd op 21.07.2021 aan u betekend via een aangetekend schrijven naar uw thuisadres. U diende op 23.07.2021 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV). Op 24.11.2021 werd het beroep door de RVV verworpen. Op 09.07.2021 werd u uit de registers afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht.

Op 12.08.2021 werd (wederom) een bevel tot voorlopige aanhouding uitgevaardigd door de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, Openbaar Ministerie bij de Strafvuittoevoeringsrechtbank te Antwerpen. Mevrouw A., C. (...) had opnieuw aangegeven te willen scheiden van u en u was niet meer welkom op het adres. De echtscheidingsprocedure was ingezet. U werd wandelen gestuurd en u was er niet meer aan te treffen. Van een recidiverende beperkende reclassering was er dus in het geheel geen sprake meer. U werd diezelfde dag aangehouden en werd op 12.08.2021 opgesloten in de gevangenis van Turnhout.

Bij vonnis van 17.08.2021 ging de rechtbank over tot de schorsing van uw E.T. Op 24.08.2021 heeft de SURB Antwerpen het E.T. herroepen en stelde de SURB dat u niet klaar was voor een voorlopige invrijheidstelling. Uit het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 24.08.2021 blijkt: "Uit de rapportage blijkt dat uw elektronisch toezicht moeizaam verloopt en dat u enkel invult wat uzelf wil en voor alle andere niet-ingevulde voorwaarden ofwel een excuus heeft, een rookgordijn optrekt of leugens verzint. U haakte af met de Nederlandse lessen die u dient te volgen en ook de budgetbegeleiding is nog steeds niet opgestart; De enige pijler die tot kort nog in orde was bleek uw tewerkstelling. U knoeide ook met uw uurroosters. Op grond van dit alles komt de rechtbank tot de vaststelling dat een elektronisch toezicht voor u momenteel te hoog gegrepen is."

Er ligt geen enkel document voor waaruit blijkt dat u niet langer met een gok- en/of drugsverslaving kampt. Het recidivegevaar is niet geweken. Evenmin ligt een stuk voor dat aantoonde dat u nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan sinds de beëindiging van uw recht op verblijf dus niet worden vastgesteld. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. U legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u uw drugs- en gokverslaving inmiddels onder controle zou hebben. Het gevaar voor recidive in uw hoofde is manifest aanwezig. De veelheid en de stoutmoedigheid van de door u gepleegde feiten wijzen op een zware criminele inborst. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u.

Naar aanleiding van de beëindiging van uw recht op verblijf heeft u op 21.01.2021 een vragenlijst hoorrecht in gevuld. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.07.2021 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Naar aanleiding van onderhavige beslissing vulde u samen met de terugkeerbegeleider in de gevangenis van Beveren een tweede formulier hoorrecht in op 21.03.2023. Dit gesprek vond plaats in het Arabisch en het Nederlands. Er werd u uitgelegd dat u geen recht hebt op verblijf en dat u diende het land te verlaten bij uw invrijheidstelling. U was niet akkoord met deze beslissing. U was misnoegd en verbaal agressief. U benadrukte dat u zich van kant ging maken, mocht DVZ u gedwongen het land willen uitzetten. U voegde eraan toe dat u hier minderjarige kinderen hebt en dat uw advocaat bezig is om uw administratieve situatie in orde te brengen.

U vulde diezelfde dag het hoorrecht in en verklaarde dat uw moedertaal Arabisch is, dat u Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u sinds 2011 in België bent; dat u via gezinshereniging naar België bent gekomen met het vliegtuig en met uw paspoort; dat deze "thuis" liggen; dat u zich niet goed voelt mentaal en dat u veel medicatie neemt; dat u momenteel géén relatie hebt; dat u veel familie in België hebt, maar dat het contact zoek is; dat u 2 minderjarige kinderen in België hebt: H. (...) (7 jaar) en I. (...) (8 jaar); dat u niemand in Marokko hebt; dat u niet zonder uw kinderen kan leven; dat als u gedwongen wordt terug te keren naar Marokko u zich iets zal aandoen; u verwijst naar uw psychisch dossier. U verklaarde aan de terugkeerbegeleider nog een zus in Spanje te hebben, nl. F.E.G. (...).

Op 22.07.2011 trad u in A.H. (...) (Marokko) in het huwelijk met mevrouw A., C. (...) (geboren op (...) 1985 te T. (...), Belgische nationaliteit sinds 19.02.1994). Daarna kwam u op 23 jarige leeftijd aan in België met een visum gezinshereniging. U bent op 24.02.2022 uit de echt gescheiden (Uitspraak door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout op 24.02.2022, overgeschreven op 13.05.2022 in de registers te T. (...)) van mevrouw. Uit jullie relatie werden twee kinderen geboren: E.G., I. (...) (geboren op (...) 2015) en

E.G., H. (...) (geboren op (...)2016), beiden van Belgische nationaliteit. Jullie kinderen staan officieel ingeschreven op het adres van uw ex-partner.

Onderhavige beslissing vormt geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) ten opzichte van uw ex partner.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Wat betreft de relatie met uw minderjarige kinderen kan opgemerkt worden dat u niet aantoonde of en hoe u invulling geeft aan het gezinsleven en/of familielevens met hen, hoe u contact met hen onderhoudt nu zij u sinds uw E.T. werd herroepen en u opnieuw in de gevangenis verblijft sinds 12.08.2021 niet meer bezocht hebben, of er een bezoeksregeling is, of u hun schoolresultaten opvolgt, of u bijdraagt aan het onderhoud van uw kinderen, of u deelt in de beslissingen over hun opvoeding, et cetera. Er liggen geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er nog steeds een hechte band zou bestaan tussen u en I. (...) en H. (...). U pleegde de feiten telkens toen uw echtgenote hoogzwanger was. Het feit dat u vader was of vader ging worden, heeft u er niet van weerhouden ernstige feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van een (aanstaande) vader zou mogen verwacht worden.

Daar u sinds 12.08.2021 opnieuw in detentie zit, zijn I. (...) en H. (...) naar alle waarschijnlijkheid gewend aan uw afwezigheid thuis waardoor uw uitwijzing niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven zal hebben als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder zijn u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Het is niet omdat de relatie met uw partner afgelopen is, dat voorgaande onmogelijk zou zijn. U kan hen ook vanuit het buitenland financieel ondersteunen.

Indien er van uit gegaan zou worden dat aangetoond werd dat de relatie tussen uw kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde en het risico op recidivisme kan niet uitgesloten worden. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en veiligheid zwaarder weegt dan de gezinsbelangen die u mogelijks kan doen gelden.

U stelde in uw hoorrecht d.d. 21.03.2023 dat u nog verschillende familieleden in België hebt maar dat het contact zoek is geraakt. U stelde ook nog een zus in F.E.G. (...) in Spanje te hebben. Volgens de bezoekerslijst van de gevangenis zouden uw ouders en 3 neven bezoeksrelatie hebben. Niemand van hen bezocht u in de gevangenis en u vermeldt deze familieleden niet in de vragenlijst hoorrecht. Uw ouders, E.G., T. (...) en H., J. (...) zijn niet terug te vinden in onze registers, althans met de schrijfwijze gehanteerd in de bezoekerslijsten van de gevangenis, hetgeen er op zou kunnen wijzen dat ze geen verblijfsrecht hebben in

België. Bovendien verklaarde u in het verleden geadopteerd te zijn door een vriendin van uw moeder toen uw moeder overleed en uw vader uit beeld verdween. Hoe dan ook, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. U toont echter noch de afstammingsband, noch de afhankelijkheid van één van deze verwanten aan, evenmin blijken deze uit uw administratief dossier. Er is bijgevolg niet aangetoond dat er sprake zou zijn van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met één van deze verwanten.

U trad op 22.07.2011 te A.H. (...), Marokko in het huwelijk met een Belgische en kwam op 23 jarige leeftijd aan in België. Thans bent u 35 jaar oud. Ondanks het feit dat u al 11 jaar in België verblijft, waarvan de helft in detentie, is niet gebleken dat u een bijzondere binding heeft met dit land. Integratie is ook de Belgische wetten respecteren en dus geen strafbare feiten plegen. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Tijdens uw verblijf in België heeft u ongetwijfeld vriendschappen gesloten en een sociaal leven opgebouwd. Dit belet echter niet dat, nadat uw recht op verblijf beëindigd is, u terugkeert naar uw land van herkomst of een ander land. De contacten met uw vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door de moderne communicatiekanalen.

Dat inspanningen geleverd worden om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid.

Bovendien kan hier opgemerkt worden dat uw kennis van het Nederlands nog steeds zeer beperkt is ondanks het gegeven dat u toch al enige jaren in België vertoeft. Uit het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 24.08.2021 bleek dat u het naliet om uw Nederlandse lessen verder te zetten.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U bent er grootgebracht, u heeft er uw opvoeding genoten, u spreekt de taal en u bent er gehuwd. Bijgevolg kan er in alle redelijkheid worden aangenomen dat u nog sociale, culturele en familiale banden met dit land heeft. Uw twee zussen en uw broer wonen er nog en niet tegenstaande jullie niet samen werden grootgebracht belet dit niet de familiebanden terug aan te halen. Het is begrijpelijk dat een terugkeer een aanpassing zal vergen aangezien u hier reeds lang verblijft. Ook al zou uw integratie in uw moederland moeizamer kunnen verlopen is het niet zo dat dat onmogelijk zou zijn. U spreekt de taal hetgeen het aanknopen van kontakten vergemakkelijkt. U haalt geen elementen aan die aantonen dat er onoverkomelijke obstakels zijn die de integratie zouden kunnen belemmeren. Hoe dan ook bracht u het grootste deel van uw leven buiten België door en wordt u op uw leeftijd verondersteld in staat te zijn opnieuw een kennissenkring en een sociaal netwerk uit te bouwen al dan niet met steun van familie en vrienden.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Uit het strafdossier blijkt dat u in het verleden een drugsverslaving had. Uit het vonnis van de SURB d.d. 24.08.2021 bleek dat u depressief was en weinig draagkracht hebt en paranoïde overkomt. U had nood aan een aangepaste begeleiding.

U stelde in uw hoorrecht d.d. 21.03.2023 dat u zich niet goed voelde mentaal en dat u veel medicatie nam. U haalde geen drugsproblemen aan. U verklaarde wel aan de terugkeerbegeleider dat u zich van kant zou maken mocht een gedwongen repatriëring plaatsvinden. U weigerde op 20.06.2023 een schriftelijk document te ondertekenen om uw medisch dossier te laten inkijken door de arts van DVZ. U gaf enkel een mondelinge toestemming en verklaarde dat u "uw medisch dossier wel naar de DVZ zou brengen mocht u vrij komen". U houdt geen rekening met het feit dat de Administratie geen toegang heeft tot uw medische gegevens en dat de gevangenisarts gehouden is tot het beroepsgeheim.

Wat betreft uw opmerking mbt zelfmoord op zich heeft het EHRM in haar arrest A.S./Zwitserland (30.06.2015) reeds het volgende gesteld mbt artikel 3 EVRM: "34. Finally, as far as the risk of suicide is concerned, the Court reiterates that the fact that a person whose expulsion has been ordered has threatened to commit suicide does not require the State to refrain from enforcing the envisaged measure, provided that concrete measures are taken to prevent those threats from being realised (see, for example, *Dragan and Others v. Germany* (dec.), no. 33743/03, 7 October 2004; *Karim v. Sweden* (dec.), no. 24171/05, 4 July 2006; and *Kochieva and Others v. Sweden* (dec.), no. 75203/12, 30 April 2013). The Court has reached the same conclusion also regarding applicants who had a record of previous suicide attempts (see *Goncharova and Alekseytsev v. Sweden* (dec.), no. 31246/06, 3 May 2007; and *A.A. v. Sweden* (dec.), no. 8594/04, § 71, 2 September 2008)."

Op 03.07.2023 ontving de DVZ per mail via een lijst met de medicatie (Diazepam) die u daar neemt. In dit verband kan opgemerkt worden dat uit navraag bij de Dienst Medisch Verblijf – cel Medische Evaluatie van de DVZ gebleken is dat Diazepam ook toegankelijk en beschikbaar is in Marokko 1. U kan indien u wat wenst

ook beroep doen op het Special-Needs project van de DVZ die in contact staan met Caritas in Marokko. Caritas kan kwetsbare terugkeerders steeds bijstaan in hun oriëntatie naar medische diensten.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde sprake is van een problematiek of behandeling die enkel en alleen in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder "de materiële motiveringsplicht (artikel 62 Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel".

3.1.1. Naast een theoretische uiteenzetting over de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de geschonden geachte rechtsnormen en -beginselen, licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

"Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij stelt ten onrechte dat de bestreden beslissing geen schending vormt van artikel 8 EVRM.

(...) Dat verzoeker en zijn voormalige echtgenote uit de echt gescheiden zijn maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§44 en 50; Europese Commissie voor de Rechten van de Mens 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, §21).

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men immers kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kan niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus, in ieder geval, niet noodzakelijk zodat de opsluiting van verzoeker in de pénitenciaire inrichting van Beveren in het kader van zijn strafuitvoering alleen onvoldoende is om te besluiten tot de afwezigheid van een beschermenswaardig gezinsleven. Bij gebreke aan samenwoning wordt gekeken naar factoren waaruit volgt dat een affectieve en/of financiële band voorhanden is.

Verzoeker wenst Uw Raad te wijzen op het echtscheidingsvonnis waar verwerende partij in de bestreden beslissing overigens zelf naar verwijst. Hieruit blijkt dat sprake is van een gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag.

Bovendien volgt verzoeker wel degelijk de schoolresultaten van zijn kinderen op, zo blijkt uit de verklaring van de directeur van de S.-F.(...)school waar zijn kinderen schoollopen. Verzoeker neemt op regelmatige basis contact op met de school waarbij hij steeds interesse toont voor zijn kinderen. De directeur verklaart "een warme bezorgdheid en vaderlijke in zijn stem" te horen. Op vraag van verzoeker wordt ook telkens een kopie van de rapporten naar de gevangenis gestuurd opdat hij de schoolresultaten kan opvolgen.

Bovendien volgt uit het bovenvermeld echtscheidingsvonnis tevens dat sprake is van een financiële band tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen. Het echtscheidingsvonnis vermeldt:

"De heer E.G. (...) betaalt een onderhoudsgeld van € 50,00 provisioneel per maand per kind, jaarlijks te indexeren, gekoppeld aan het indexcijfer der consumptieprijzen, te herzien op leeftijden van 6 jaar en 12 jaar, dan wel mits gewijzigde omstandigheden, vanaf juli 2021;

Beide ouders dragen bij helften bij in de buitengewone kosten, volgens de gebruikelijke oplijsting en modaliteiten in het K.B. van 22 april 2019."

Ondanks de verzuurde verstandhouding tussen de ouders enerzijds en de bijzondere omstandigheden van verzoekers verblijf in de pénitentiaire inrichting van Beveren anderzijds, doet verzoeker in de mate van het mogelijke er alles aan om de gezinsband te onderhouden en verder uit te bouwen. Uit de loutere vaststelling dat de gezinsband niet op een traditionele wijze kan worden ingevuld, kan niet worden geconcludeerd dat de band tussen hen afwezig is. Meer nog, verzoeker meent dat uit het geheel van de omstandigheden wel degelijk blijkt dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Waar verwerende partij stelt dat "uit niets blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder zijn u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Het is niet omdat de relatie met uw partner afgelopen is, dat voorgaande onmogelijk zou zijn." is haar motivering onzorgvuldig. Tussen verzoeker en zijn ex-partner is de relatie compleet verzuurd. De optie dat zij haar kinderen zou begeleiden om in het land van herkomst hun vader te bezoeken is dan ook een louter theoretische optie die in casu evenwel volstrekt irrealistisch is. Ook waar verwerende partij insinueert dat de kinderen kunnen begeleid worden door 'een volwassene' en aldus niet noodzakelijk door de moeder dienen vergezeld te worden, is zij onzorgvuldig. Verwerende partij duidt er immers zelf op dat verzoeker in zijn hoorrecht d. 21.03.2023 stelde dat verzoeker nog verschillende familieleden in België heeft maar dat het contact zoek is geraakt. Het is voor verzoeker dan ook volstrekt onduidelijk op welke manier hij nog een gezinsband kan onderhouden met zijn kinderen, nu het ook geen optie is dat een andere volwassene uit België de rol van begeleider op zich kan nemen. Nochtans is het belang van het kind primordiaal. Het spreekt voor zich dat het in het belang van het kind is dat zij de gezinsband met beide ouders kunnen blijven onderhouden. Verwerende partij lijkt in deze overigens tevens voorbij te gaan aan de nog zeer jeugdige leeftijd van beide kinderen zodat ook de optie dat zij op zelfstandige basis hun vader gaan opzoeken niet realistisch is en dat de bewoording dat dit mogelijk zou zijn indien zij wat ouder zijn' in casu zou impliceren dat de gezinsband voor ettelijke jaren onderbroken wordt hetgeen zonder meer nefast zou zijn voor beide kinderen.

Nochtans is een betekenisvol contact, zeker voor jonge kinderen, van onschatbare waarde voor hun verdere ontwikkeling. Het EHRM stelde in die zin reeds dat: "Dans les affaires touchant la via familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent que ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une alteration croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 voir aussi mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 488206/99, §74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)." Of: "in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding tot zijn ouder" (eigen vertaling).

Verzoeker meent aldus dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot het besluit komt dat niet werd aangetoond dat de relatie tussen verzoeker en zijn kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Verzoeker meent dan ook dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak, in het bijzonder het hoger belang van het kind, in acht werden genomen. Minstens slaagt verwerende partij er niet in om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijke wijze in overweging te nemen zodat haar motivering onzorgvuldig en onevenredig is.

Ook wat de belangenafweging uit het tweede lid van artikel 8 EVRM betreft, blijkt dat in de thans bestreden beslissing de individuele situatie in hoofdte van verzoeker niet afdoende in rekening wordt gebracht. Er dient te worden nagegaan of 'het gevaar voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid' nog daadwerkelijk een actueel karakter vertoont. Hierbij dient verwerende partij eveneens rekening te houden met alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak. Verwerende partij wijdt uit over het verleden van verzoeker, maar gaat er evenwel geheel aan voorbij dat verzoeker inmiddels de gevangenisstraf van 5 jaar volledig heeft uitgevoerd, zodat minstens kan gezegd worden dat hij geboet heeft voor de fouten die hij heeft begaan. Een straf wordt opgelegd om te voorkomen dat de dader nog eens in de fout gaat en heeft zonder meer als doel de bescherming van de samenleving. Nu verzoeker zijn volledige straf heeft uitgezeten, mag minstens worden verwacht dat verwerende partij dit element mee in overweging neemt in haar motivering, minstens dat zij motiveert waarom niettegenstaande deze straf werd opgelegd door de rechter, in casu deze onvoldoende zou zijn om te besluiten dat op heden niet langer sprake is van een actueel gevaar. Het middel is ernstig."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar

beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 3° en 13°, 43, §1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarna wordt toegelicht op grond van welke overwegingen tot deze vaststellingen werd gekomen. Betreffende de toepassing van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat gelet op het voorgaande geen termijn wordt toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat de verzoekende partij het grondgebied dringend dient te verlaten, dat zolang zij in België vertoeft, er een risico tot nieuwe inbreuken blijkt, dat haar verwijdering van het Belgisch grondgebied dus een dringende aangelegenheid is en geen verder uitstel kan verdragen, dat de karaktereigenschappen die voortvloeien uit de feiten die zij pleegde en de problematieken waarmee zij kampt (drugs- en gokverslaving) maken dat er een risico is op recidive en dat zij bovendien niet langer verblijfsgerechtigd is waardoor het risico op recidive enkel maar toeneemt. In de eerste bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat de verzoekende partij naar aanleiding van de beëindiging van haar recht op verblijf op 21 januari 2021 een vragenlijst hoorrecht heeft ingevuld, dat bij de beslissing tot beëindiging van haar recht op verblijf van 9 juli 2021 rekening werd gehouden met de door haar verschaft informatie, dat naar aanleiding van onderhavige beslissing zij op 21 maart 2023 samen met de terugkeerbegeleider in de gevangenis van Beveren een tweede formulier hoorrecht invulde, dat dit gesprek plaatsvond in het Arabisch en het Nederlands, dat er haar werd uitgelegd dat zij geen recht op verblijf heeft en dat zij het land diende te verlaten bij haar invrijheidstelling, dat zij niet akkoord was met deze beslissing, dat zij misnoegd en verbaal agressief was, dat zij benadrukte dat zij zich van kant ging maken, mocht de Dienst Vreemdelingenzaken haar gedwongen het land willen uitzetten, dat zij eraan toevoegde dat zij hier minderjarige kinderen heeft en dat haar advocaat bezig is om haar administratieve situatie in orde te brengen, dat zij diezelfde dag het hoorrecht invulde en verklaarde dat haar moedertaal Arabisch is, dat zij Nederlands kan lezen en/of schrijven, dat zij sinds 2011 in België is, dat zij via gezinshereniging naar België is gekomen met het vliegtuig en met haar paspoort, dat deze 'thuis' liggen, dat zij zich mentaal niet goed voelt en dat zij veel medicatie neemt, dat zij momenteel geen relatie heeft, dat zij veel familie in België heeft, maar dat het contact zoek is, dat zij twee minderjarige kinderen in België heeft: H. (7 jaar) en I. (8 jaar), dat zij niemand in Marokko heeft, dat zij niet zonder haar kinderen kan leven, dat als zij gedwongen wordt terug te keren naar Marokko, zij zich iets zal aandoen, dat zij verwijst naar haar psychisch dossier en aan de terugkeerbegeleider verklaarde nog een zus in Spanje te hebben, nl. F.E.G. De verwerende partij geeft vervolgens weerslag van haar onderzoek in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarbij zij verwijst naar voornoemde door de verzoekende partij aangevoerde elementen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen

komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.1.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.1.6. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar minderjarige kinderen I. en H.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

3.1.7. In de eerste bestreden beslissing wordt over het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen gemotiveerd als volgt:

"Op 22.07.2011 trad u in A.H. (...) (Marokko) in het huwelijk met mevrouw A., C. (...) (geboren op (...)1985 te Turnhout, Belgische nationaliteit sinds 19.02.1994). Daarna kwam u op 23 jarige leeftijd aan in België met een visum gezinshereniging. U bent op 24.02.2022 uit de echt gescheiden (Uitspraak door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout op 24.02.2022, overgeschreven op 13.05.2022 in de registers te Turnhout) van mevrouw. Uit jullie relatie werden twee kinderen geboren: E.G., I. (...) (geboren op (...)2015) en E.G., H. (...) (geboren op (...)2016), beiden van Belgische nationaliteit. Jullie kinderen staan officieel ingeschreven op het adres van uw ex-partner.

(...) Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Wat betreft de relatie met uw minderjarige kinderen kan opgemerkt worden dat u niet aantoont of en hoe u invulling geeft aan het gezinsleven en/of familieleven met hen, hoe u contact met hen onderhoudt nu zij u sinds uw E.T. werd herroepen en u opnieuw in de gevangenis verblijft sinds 12.08.2021 niet meer bezocht hebben, of er een bezoeksregeling is, of u hun schoolresultaten opvolgt, of u bijdraagt aan het onderhoud van uw kinderen, of u deelt in de beslissingen over hun opvoeding, et cetera. Er liggen geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er nog steeds een hechte band zou bestaan tussen u en I. (...) en H. (...). U pleegde de feiten telkens toen uw echtgenote hoogzwanger was. Het feit dat u vader was of vader ging worden, heeft u er niet van weerhouden ernstige feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van een (aanstaande) vader zou mogen verwacht worden."

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het feit dat zij en haar voormalige echtgenote uit de echt gescheiden zijn geen einde maakt aan als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind, ook niet ten aanzien van de ouder die niet langer samenwoont met het kind, dat enkel in uitzonderlijke omstandigheden men kan aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind, dat de echtscheiding niet als dergelijke omstandigheid kan beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en de ouder die het niet opvangt slechts af en toe zouden plaatsvinden, dat de samenwoning met het kind dus allerminst vereist is zodat haar opsluiting in de penitentiaire inrichting van Beveren in het kader van haar strafuitvoering alleen onvoldoende is om te besluiten tot de afwezigheid van een beschermingswaardig gezinsleven, dat uit de loutere vaststelling dat de gezinsband niet op een traditionele wijze kan worden ingevuld, niet kan worden geconcludeerd dat de band tussen haar en haar kinderen afwezig is. De Raad merkt echter op dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt besloten tot de afwezigheid van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar minderjarige kinderen om de loutere reden dat de verzoekende partij uit de echt gescheiden is, niet meer samenwoont met de minderjarige kinderen en zij is opgesloten in de penitentiaire inrichting van Beveren of

tot afwezigheid van de band tussen de verzoekende partij en haar kinderen omdat de gezinsband niet op een traditionele wijze kan worden ingevuld. Immers wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat *“(o)m het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, (...) de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk is; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren”* en dat wat de relatie met haar minderjarige kinderen betreft, de verzoekende partij niet aantoonst of en hoe zij invulling geeft aan het gezinsleven en/of familieleven met hen, hoe zij contact met hen onderhoudt nu de kinderen haar sinds haar elektronisch toezicht werd herroepen en zij sinds 12 augustus 2021 opnieuw in de gevangenis verblijft, niet meer hebben bezocht, of er een bezoeksregeling is, of zij hun schoolresultaten opvolgt, of zij bijdraagt aan het onderhoud van haar kinderen, of zij deelt in de beslissingen over hun opvoeding, *et cetera*, dat er geen sluitende bewijzen voorliggen die aantonen dat er nog steeds een hechte band zou bestaan tussen de verzoekende partij en I. en H., dat zij de feiten telkens pleegde toen haar echtgenote hoogzwanger was, dat het feit dat zij vader was of vader ging worden haar er niet van heeft weerhouden ernstige feiten te plegen, dat dit allerm minst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van een (aanstaande) vader zou mogen verwacht worden. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij wijst op het ‘echtscheidingsvonnis’ dat zij bij haar verzoekschrift voegt en stelt dat de verwerende partij hier in de eerste bestreden beslissing zelf naar verwijst, dat hieruit blijkt dat er sprake is van een gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag. De Raad merkt op dat het gevoegde stuk het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, sectie familie- en jeugdrechtsbank van 17 december 2021 betreft, waarin niet werd besloten tot echtscheiding doch wel tot homologatie van een akkoord tussen de verzoekende partij en haar (intussen ex-)echtgenote betreffende onder meer het gezamenlijk ouderlijk gezag over de kinderen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet dat de verwerende partij naar voornoemd vonnis heeft verwezen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat de verwerende partij kennis heeft van voornoemd vonnis, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Door louter te wijzen op de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag toont de verzoekende partij bovendien niet *in concreto* aan dat de relatie tussen haar en haar minderjarige kinderen een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk de schoolresultaten van haar kinderen opvolgt, dat dit blijkt uit de verklaring van de directeur van de school waar haar kinderen schoollopen, die zij bij haar verzoekschrift voegt, dat zij op regelmatige basis contact opneemt met de school waarbij zij steeds interesse toont voor haar kinderen, dat de directeur verklaart een warme bezorgdheid en vaderlijke in haar stem te horen, dat op haar vraag ook telkens een kopie van de rapporten naar de gevangenis wordt gestuurd opdat zij de schoolresultaten kan opvolgen, merkt de Raad op dat voornoemde verklaring van de directeur van de school waar de kinderen van de verzoekende partij schoollopen dateert van 18 augustus 2023, de datum waarop de bestreden beslissingen werden genomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat dit stuk aan de verwerende partij werd overgemaakt. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift evenmin aan dat zij dit stuk voor het nemen van de bestreden beslissingen aan de verwerende partij heeft bezorgd. De verzoekende partij legt tevens foto’s neer waarop haar minderjarige kinderen, soms in het bijzijn van haar, staan afgebeeld evenals chatberichten met C. De Raad stelt vast dat de meerderheid van de foto’s en de chatberichten ongedateerd of onvolledig gedateerd zijn en dat de gedateerde foto’s dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen. Uit het begeleidend schrijven van de advocaat van de verzoekende partij van 13 februari 2025 blijkt dat het *“recente stukken”* betreffen, *“waaruit het contact tot op heden tussen (de verzoekende partij) en (haar) kinderen blijkt”*. Uit niets blijkt dat deze stukken, die minstens deels en mogelijk allemaal dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen, bij de verwerende partij voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Door het voorleggen van voornoemde stukken en met haar betoog weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij het motief in de eerste bestreden beslissing dat zij niet aantoonst of en hoe zij invulling geeft aan het gezinsleven en/of familieleven met haar minderjarige kinderen, hoe zij contact met hen onderhoudt nu de kinderen haar sinds haar elektronisch toezicht werd herroepen en zij sinds 12 augustus 2021 opnieuw in de gevangenis verblijft, niet meer hebben bezocht, of er een bezoeksregeling is, of zij hun schoolresultaten opvolgt, of zij bijdraagt aan het onderhoud van haar kinderen, of zij deelt in de beslissingen over hun opvoeding, *et cetera*. Daar niet blijkt dat voornoemde stukken aan de verwerende partij werden voorgelegd, kan het die laatste immers niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het ‘echtscheidingsvonnis’ (lees: het vonnis van 17 december 2021) vermeldt: *“De heer E.G. (...) betaalt een onderhoudsgeld van € 50,00 provisioneel per maand per kind, jaarlijks te indexeren, gekoppeld aan het indexcijfer der consumptieprijsen, te herzien op leeftijden van 6 jaar en 12 jaar, dan wel mits gewijzigde omstandigheden, vanaf juli 2021; Beide ouders*

dragen bij helften bij in de buitengewone kosten, volgens de gebruikelijke oplijsting en modaliteiten in het K.B. van 22 april 2019." In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, toont de verzoekende partij hiermee echter niet aan dat er sprake is van een financiële band tussen haar en haar minderjarige kinderen. Immers blijkt uit het voorgelegde vonnis noch uit enig ander stuk dat de verzoekende partij het onderhoudsgeld en haar deel in de buitengewone kosten daadwerkelijk heeft betaald.

De verzoekende partij betoogt dat ondanks de verzuurde verstandhouding tussen de ouders enerzijds en de bijzondere omstandigheden van haar verblijf in de penitentiaire inrichting van Beveren anderzijds, zij er in de mate van het mogelijke alles aan doet om de gezinsband te onderhouden en verder uit te bouwen, dat uit het geheel van de omstandigheden wel degelijk blijkt dat er *in casu* sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven. Zij toont met haar betoog, mede gelet op wat hiervoor reeds werd uiteengezet, echter niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM is van de verwerende partij om in de eerste bestreden beslissing te stellen dat zij niet aantoonde of en hoe zij invulling geeft aan het gezinsleven en/of familieleven met haar minderjarige kinderen, hoe zij contact met hen onderhoudt nu de kinderen haar sinds haar elektronisch toezicht werd herroepen en zij sinds 12 augustus 2021 opnieuw in de gevangenis verblijft niet meer hebben bezocht, of er een bezoeksregeling is, of zij hun schoolresultaten opvolgt, of zij bijdraagt aan het onderhoud van haar kinderen, of zij deelt in de beslissingen over hun opvoeding, *et cetera*, dat er geen sluitende bewijzen voorliggen die aantonen dat er nog steeds een hechte band zou bestaan tussen de verzoekende partij en I. en H.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot het besluit komt dat niet werd aangetoond dat de relatie tussen haar en haar kinderen voldoende standvastig is om de *facto* gezinsbanden te creëren.

3.1.8. Bovendien merkt de Raad op dat de verwerende partij, voor wat het aangevoerde familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarige kinderen betreft, alsnog is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name als volgt:

"Daar u sinds 12.08.2021 opnieuw in detentie zit, zijn I. (...) en H. (...) naar alle waarschijnlijkheid gewend aan uw afwezigheid thuis waardoor uw uitwijzing niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven zal hebben als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder zijn u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Het is niet omdat de relatie met uw partner afgelopen is, dat voorgaande onmogelijk zou zijn. U kan hen ook vanuit het buitenland financieel ondersteunen.

Indien er van uit gegaan zou worden dat aangetoond werd dat de relatie tussen uw kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde en het risico op recidivisme kan niet uitgesloten worden. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en veiligheid zwaarder weegt dan de gezinsbelangen die u mogelijks kan doen gelden."

De verzoekende partij stelt dat de relatie tussen haar en haar ex-partner compleet verzuurd is, dat de optie dat zij haar kinderen zou begeleiden om in het land van herkomst hun vader te bezoeken dan ook een louter theoretische optie is die *in casu* evenwel volstrekt irrealistisch is, dat ook waar de verwerende partij insinueert dat de kinderen kunnen begeleid worden door 'een volwassene' en aldus niet noodzakelijk door de moeder dienen vergezeld te worden, zij onzorgvuldig is, dat de verwerende partij er immers zelf op duidt dat zij in haar hoorrecht van 21 maart 2023 stelde dat zij nog verschillende familieleden in België heeft maar dat het contact zoek is geraakt, dat het voor haar dan ook volstrekt onduidelijk is op welke manier zij nog een

gezinsband kan onderhouden met haar kinderen, nu het ook geen optie is dat een andere volwassene uit België de rol van begeleider op zich kan nemen, dat nochtans het belang van het kind primordiaal is, dat het voor zich spreekt dat het in het belang van de kinderen is dat zij de gezinsband met beide ouders kunnen blijven onderhouden, dat de verwerende partij in deze overigens tevens voorbij lijkt te gaan aan de nog zeer jeugdige leeftijd van beide kinderen zodat ook de optie dat zij op zelfstandige basis hun vader gaan opzoeken niet realistisch is en dat de bewoording dat dit mogelijk zou zijn indien zij wat ouder zijn *in casu* zou impliceren dat de gezinsband voor ettelijke jaren onderbroken wordt hetgeen zonder meer nefast zou zijn voor beide kinderen, dat betekenisvol contact nochtans, zeker voor jonge kinderen, van onschatbare waarde is voor hun verdere ontwikkeling.

Daargelaten de vraag of kan aangenomen worden dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar ex-partner dermate verzuurd is dat de optie dat zij haar kinderen zou begeleiden om in het land van herkomst hun vader te bezoeken dan ook een louter theoretische optie is die *in casu* evenwel volstrekt irrealistisch is, merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er niet blijkt dat de kinderen van de verzoekende partij mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder zijn haar niet zouden kunnen opzoeken daar waar zij zich zal vestigen. De verzoekende partij toont door louter te wijzen op haar verschillende familieleden in België met wie het contact zoek is geraakt en op de irrealistische optie van begeleiding door haar ex-partner, niet aan dat voornoemde motieven onzorgvuldig zijn. Immers maakt zij niet concreet aannemelijk dat een volwassene, andere dan haar ex-partner en haar familieleden in België waarmee het contact zoek is geraakt, haar kinderen niet kan begeleiden. De Raad merkt in dit verband op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift onder meer verwijst naar familie in Nederland. Uit niets blijkt dat het moet gaan om een "*volwassene uit België*", zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt voor te houden. Gelet op voornoemde motieven, waarin wordt gewezen op begeleiding van een volwassene, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij voorbij lijkt te gaan aan de nog zeer jeugdige leeftijd van beide kinderen. Waar de verzoekende partij meent dat het geen optie is dat een volwassene de rol van begeleider op zich kan nemen en dat ook de optie dat zij op zelfstandige basis hun vader gaan opzoeken, omwille van hun jeugdige leeftijd, niet realistisch is, merkt de Raad ook nog op dat de verzoekende partij geenszins het motief in de eerste bestreden beslissing betwist dat uit niets blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar zij zich zal vestigen niet mogelijk zal zijn. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt zelfs in voornoemde situatie aldus niet dat de gezinsband voor ettelijke jaren 'onderbroken' wordt. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat zij op die manier geen "*betekenisvol contact*" kan onderhouden met haar kinderen. Zij verwijst in dit kader naar rechtspraak van het EHRM doch verduidelijkt geenszins om welk arrest het zou gaan. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het oordeel waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, lijkt afkomstig te zijn uit het arrest van het EHRM van 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië (punt 70). De Raad wijst erop dat – waar in deze zaak bij het EHRM het contact tussen het te adopteren kind en de initiële zorgdragers die het kind wilden adopteren verbroken werd door de beslissing om het kind toe te wijzen aan andere personen die zich hadden opgegeven voor adoptie – van dergelijke verbreking van het contact hoegenaamd geen sprake is in onderhavige zaak. Zoals reeds gesteld kan de verzoekende partij in tussentijd wel degelijk contact onderhouden met haar kinderen.

De verzoekende partij stelt dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak, in het bijzonder het hoger belang van het kind, in acht werden genomen. Uit voornoemde motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van het kind wel degelijk in rekening heeft genomen. Immers heeft de verwerende partij zich gebogen over de vraag of het (vermeende) familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarige kinderen en het hoger belang van deze kinderen het nemen van het bestreden bevel kan beïnvloeden. De verwerende partij heeft echter geoordeeld dat de actuele, werkelijke en ernstige bedreiging die de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en veiligheid zwaarder weegt dan de gezinsbelangen die zij mogelijk kan doen gelden, waarbij de belangrijkste overwegingen inzake het hoger belang van het kind de vaststellingen betreffen dat de verzoekende partij niet aantoonde of en hoe zij invulling geeft aan het gezinsleven en/of familieleven met haar minderjarige kinderen, hoe zij contact met hen onderhoudt nu zij haar sinds haar elektronisch toezicht werd herroepen en zij sinds 12 augustus 2021 opnieuw in de gevangenis verblijft, niet meer bezocht hebben, of er een bezoekenregeling is, of zij hun schoolresultaten opvolgt, of zij bijdraagt aan het onderhoud van haar kinderen, of zij deelt in de beslissingen over hun opvoeding, *et cetera*, dat er geen sluitende bewijzen voorliggen die aantonen dat er nog steeds een hechte band zou bestaan tussen haar en I. en H., dat daar de verzoekende partij sinds 12 augustus 2021 opnieuw in detentie zit, I. en H. naar alle waarschijnlijkheid gewend zijn aan haar afwezigheid thuis waardoor haar uitwijzing niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven zal hebben als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, dat uit niets blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar zij zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn, dat er evenmin blijkt dat haar kinderen mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder zijn haar niet zouden kunnen opzoeken daar waar zij zich zal vestigen, dat het niet is omdat de relatie met haar partner afgelopen is, dat voorgaande onmogelijk zou zijn en dat zij hen ook vanuit het buitenland financieel kan ondersteunen. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM

zijn. Zij laat ook na toe te lichten met welke relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak, in het bijzonder betrekking hebbend op het hoger belang van het kind, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij maakt evenmin concreet aannemelijk dat de verwerende partij er niet in slaagt *“om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijke wijze in overweging te nemen”*.

De verzoekende partij betoogt verder dat ook wat de belangenafweging uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM betreft, blijkt dat in de eerste bestreden beslissing de individuele situatie in haar hoofde niet afdoende in rekening wordt gebracht. Uit wat volgt zal blijken dat zij dit geenszins concreet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij in dit verband stelt dat dient nagegaan te worden of het gevaar voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid nog daadwerkelijk een actueel karakter vertoont en dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt niet dat de verwerende partij eraan voorbij gaat dat zij inmiddels de gevangenisstraf van vijf jaar volledig heeft uitgevoerd. In de eerste bestreden beslissing wordt immers gesteld dat het strafeinde van de verzoekende partij voorzien is op 30 augustus 2023, aldus twaalf dagen na het nemen van de bestreden beslissingen. Het loutere feit dat de verzoekende partij haar gevangenisstraf van vijf jaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen (bijna) volledig heeft uitgevoerd, toont op zich geenszins aan dat er in de eerste bestreden beslissing ten onrechte wordt gewezen op een actueel gevaar voor de openbare orde. Ook het betoog dat zij geboet heeft voor de fouten die zij heeft begaan en dat een straf wordt opgelegd om te voorkomen dat de dader nog eens in de fout gaat en zonder meer als doel heeft de bescherming van de samenleving toont dit niet aan. De Raad verduidelijkt in dit kader dat een straf ‘een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf’ (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, “Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straftoemeting” in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), Actuele thema’s uit het strafrecht en de criminologie, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.). Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straftoemeting, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.). Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt. Het is daarbij belangrijk aan te stippen dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt.

De Raad ziet dan ook niet in, minstens licht de verzoekende partij onvoldoende toe, waarom de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om het gegeven dat de verzoekende partij haar volledige straf heeft uitgezeten mee in overweging te nemen in haar motivering. Bovendien merkt de Raad op, het weze herhaald, dat de verwerende partij in het bestreden bevel wel degelijk rekening heeft gehouden met het strafeinde, voorzien op 30 augustus 2023, doch heeft gesteld dat er geen enkel document voorligt waaruit blijkt dat zij niet langer met een gok- en/of drugsverslaving kampt, dat het recidivegevaar niet is geweken, dat er evenmin een stuk voorligt dat aantoonde dat zij nadat haar recht op verblijf beëindigd werd, tot inkeer is gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, dat enige verbetering in haar persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde sinds de beëindiging van haar recht op verblijf dus niet kan worden vastgesteld, dat uit de feiten een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter blijkt, dat uit haar handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt, dat zij geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat zij haar drugs- en gokverslaving inmiddels onder controle zou hebben, dat het gevaar voor recidive in haar hoofde manifest aanwezig is, dat de veelheid en de stoutmoedigheid van de door haar gepleegde feiten wijzen op een zware criminele inborst en dat de maatschappij de plicht heeft zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals zij. Aldus blijkt dat de verwerende partij heeft gemotiveerd *“waarom niettegenstaande deze straf werd opgelegd door de rechter, in casu deze onvoldoende zou zijn om te besluiten dat op heden niet langer sprake is van een actueel gevaar”*.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing de individuele situatie in hoofde van de verzoekende partij niet afdoende in rekening wordt gebracht of dat de verwerende partij heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.1.9. Betreffende de loonbrieven van mei tot juli 2024, de overeenkomsten voor de terbeschikkingstelling van uitzendkrachten en de dienstprestaties van uitzendarbeid van juni 2024 en de e-mails van de verzoekende partij, alle gericht aan uitzendkantoren en verzonden in 2024, merkt de Raad op dat deze

stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geëid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat de gedragingen die aan haar strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt en dat de bescherming van de openbare orde zwaarder weegt dan de privébelangen die zij kan doen gelden, *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

3.1.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van het evenredigheidsbeginsel.

3.1.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat met bepaalde relevante elementen in het kader van het gezinsleven of het hoger belang van het kind ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Betreffende haar gezondheidstoestand wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Uit het strafdossier blijkt dat u in het verleden een drugsverslaving had. Uit het vonnis van de SURB d.d. 24.08.2021 bleek dat u depressief was en weinig draagkracht hebt en paranoïde overkomt. U had nood aan een aangepaste begeleiding.

U stelde in uw hoorrecht d.d. 21.03.2023 dat u zich niet goed voelde mentaal en dat u veel medicatie nam. U haalde geen drugsproblemen aan. U verklaarde wel aan de terugkeerbegleider dat u zich van kant zou maken mocht een gedwongen repatriëring plaatsvinden. U weigerde op 20.06.2023 een schriftelijk document te ondertekenen om uw medisch dossier te laten inkijken door de arts van DVZ. U gaf enkel een mondelinge toestemming en verklaarde dat u “uw medisch dossier wel naar de DVZ zou brengen mocht u vrij komen”. U houdt geen rekening met het feit dat de Administratie geen toegang heeft tot uw medische gegevens en dat de gevangenisarts gehouden is tot het beroepsgeheim.

Wat betreft uw opmerking mbt zelfmoord op zich heeft het EHRM in haar arrest A.S./Zwitserland (30.06.2015) reeds het volgende gesteld mbt artikel 3 EVRM: “34. Finally, as far as the risk of suicide is concerned, the Court reiterates that the fact that a person whose expulsion has been ordered has threatened to commit suicide does not require the State to refrain from enforcing the envisaged measure, provided that concrete measures are taken to prevent those threats from being realised (see, for example, Dragan and Others v. Germany (dec.), no. 33743/03, 7 October 2004; Karim v. Sweden (dec.), no. 24171/05, 4 July 2006; and Kochieva and Others v. Sweden (dec.), no. 75203/12, 30 April 2013). The Court has reached the same conclusion also regarding applicants who had a record of previous suicide attempts (see Goncharova and Alekseytsev v. Sweden (dec.), no. 31246/06, 3 May 2007; and A.A. v. Sweden (dec.), no. 8594/04, § 71, 2 September 2008).”

Op 03.07.2023 ontving de DVZ per mail via een lijst met de medicatie (Diazepam) die u daar neemt. In dit verband kan opgemerkt worden dat uit navraag bij de Dienst Medisch Verblijf – cel Medische Evaluatie van de DVZ gebleken is dat Diazepam ook toegankelijk en beschikbaar is in Marokko. U kan indien u wat wenst ook beroep doen op het Special-Needs project van de DVZ die in contact staan met Caritas in Marokko. Caritas kan kwetsbare terugkeerders steeds bijstaan in hun oriëntatie naar medische diensten.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde sprake is van een problematiek of behandeling die enkel en alleen in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet. Zij toont evenmin aan dat er met bepaalde relevante elementen in het kader van haar gezondheidstoestand ten onrechte geen rekening werd gehouden.

3.1.12. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan de schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van het evenredigheidsbeginsel.

3.1.13. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel *juncto* de artikelen 43 en 44 *nonies* van de Vreemdelingenwet en de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

3.2.1. Naast een theoretische uiteenzetting over en het citeren van de geschonden geachte rechtsnormen en -beginselen, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

"Bij het opleggen van bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod en bij het bepalen van de duur hiervan (de bestreden beslissing) heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels geschonden.

(...) In de eerste plaats dient de vraag te worden gesteld of hier sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid en er dus een inreisverbod van langer dan 5 jaar kan worden opgelegd. Deze bedreiging moet actueel, werkelijk en voldoende ernstig zijn.

In de tweede plaats, ongeacht of deze beperking tot 5 jaar nu wel of niet geldt, dient de administratieve overheid rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel.

Bij dit alles moet de administratieve overheid rekening houden met alle gekende elementen en deze op correcte wijze te beoordelen. De overheid dient de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen.

- De ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf of een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:

"Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Pari.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier."

De administratieve overheid verwijst naar de veroordeling van verzoeker voor feiten inzake diefstal. Hierbij heeft de administratieve overheid onvoldoende analyse gemaakt van de concrete situatie van verzoeker en geen rekening gehouden met andere voorhanden zijnde elementen.

Het ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde blijkt volgens de verwerende partij uit de aard van de feiten en de afwezigheid van het voorliggen van een begeleiding. Verwerende partij laat hierbij na op te merken dat de feiten dateren van 8 jaar geleden. Immers kan een enkele strafrechtelijke veroordeling niet per definitie leiden tot de vaststelling dat in casu redenen voor handen zijn om te besluiten dat, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dient afgeweken te worden van de standaardduur van het inreisverbod. Verzoeker heeft bovendien de gevangenisstraf van vijf jaar volledig uitgevoerd, zodat minstens kan gezegd worden dat hij geboet heeft voor de fouten die hij heeft begaan.

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens en geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan dan de verwijzing naar één veroordeling voor feiten van vier jaar geleden.

Het evenredigheidsbeginsel (als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel)

Er wordt verzoeker een inreisverbod van 8 jaar opgelegd. Dit is niet een aanzienlijke overschrijding van de normale maximumtermijn van 5 jaar

Ondanks het feit dat dit een uitzonderlijk zwaar inreisverbod is, is de motivering van de duur van dit inreisverbod uiterst beperkt.

Er wordt gesteld dat een inreisverbod van 8 jaar proportioneel zou zijn daar verzoeker door zijn persoonlijk gedrag geacht zou worden een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

De administratieve overheid heeft evenwel de plicht de overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar te motiveren én hierbij de nodige belangenafweging te maken, ook de bepaling van de eigenlijke duur moet worden gemotiveerd waarbij de beginselen vermeid onder dit middel in acht moeten worden genomen.

Er wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd, maar verwerende partij laat na te motiveren waarom de overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar noodzakelijk is (of een concrete analyse hiervan) en wordt er geen rekening gehouden met de omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive.

Zo gaat het om slechts twee veroordeling voor feiten van meer dan 8 jaar geleden. Er zijn bovendien belangrijke tegenindicaties, zoals de afwezigheid van andere inbreuken op de Belgische strafwetgeving, de aanwezigheid van zijn minderjarige kinderen en de vaststelling dat verzoeker zijn straf volledig heeft uitgezeten. Minstens dringt een concrete analyse zich op waarin wordt gemotiveerd waarom een overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar noodzakelijk is hetgeen niet blijkt.

Er wordt evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoeker nog andere familie heeft binnen de Europese Unie. Hij heeft nog familie in onder meer Nederland. De wet schrijft voor dat rekening dient gehouden te worden met onder meer gezinssituatie en de sociale integratie van verzoeker. Door een inreisverbod uit te spreken voor de gehele Schengenzone zonder aandacht voor de familiale situatie schendt verwerende partij de wettelijke bepalingen. Immers draagt ook deze geografische werkelijkheid ertoe bij dat een inreisverbod, zeker voor een duur van 8 jaar en zich uitstrekkend over de volledige Schengenzone, kennelijk niet voldoet aan de evenredigheids eis vervat in de bovenvermelde wetsbepalingen.

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens; zij heeft geen rekening gehouden met het individueel en actueel gedrag van verzoeker en is zo tot een besluit gekomen dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat."

3.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de tweede bestreden beslissing artikel 43 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.2.3. Betreffende de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad, voor wat het theoretisch kader betreft, op wat hieromtrent reeds werd uiteengezet in punt 3.1.2.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is daar zij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, waarna de motieven hiervoor uiteengezet worden. De verwerende partij geeft in de tweede bestreden beslissing ook weerslag van haar onderzoek in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De duur van acht jaar van het inreisverbod wordt gerechtvaardigd door de vaststelling dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat enige verbetering in haar persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde niet kan worden vastgesteld, dat er immers geen enkel document wordt voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen, dat zij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Voor een toelichting over de geschonden geachte materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, kan verwezen worden naar de uiteenzetting in punt 3.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan het bestreden inreisverbod werd genomen.

3.2.6. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval. (...)”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van acht jaar oplegt omdat zij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

3.2.7. Vermits de verzoekende partij een familielid van een Unieburger is, wiens inreis- en verblijfsrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel

onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.2.8. De verzoekende partij betoogt dat in de eerste plaats de vraag dient gesteld te worden of hier sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid en er dus een inreisverbod van langer dan vijf jaar kan worden opgelegd, dat deze bedreiging actueel, werkelijk en voldoende ernstig dient te zijn, dat in de tweede plaats de overheid rekening dient te houden met het evenredigheidsbeginsel, ongeacht of deze beperking tot vijf jaar nu wel of niet geldt, dat bij dit alles de administratie rekening moet houden met alle gekende elementen en deze op correcte wijze moet beoordelen.

3.2.9. In het bestreden inreisverbod wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De concrete motieven luiden als volgt:

“Op 01.07.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met probatie-uitstel voor 15 maanden gedurende een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht, met vertoon of gebruik van wapens of erop gelijkende voorwerpen of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren en aan diefstal. Feiten gepleegd op 04.04.2015.

Op 09.10.2017 werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (20 feiten); aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten) en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 03.02.2016 en 04.08.2016.

Uw strafeinde is voorzien op 30.08.2023

Drie jaar nadat u in België aankwam, pleegde u reeds een gewapende overval en een diefstal. Op 04.04.2015 heeft u de kassierster van een speelhal onder bedreiging van een mes gedwongen de inhoud van de kassa aan u te overhandigen. Vervolgens vluchtte u met het geld (33 429 Euro) in uw auto weg en in Beerse stal u de nummerplaat van een voertuig om over uw nummerplaat te hangen.

De feiten getuigen van een lafhartige ingesteldheid en het ontbreken van normbesef. Om snel een aanzienlijk bedrag buit te maken, heeft u met een mes een vrouw bedreigd, die als enige aanwezige verantwoordelijk was voor de kassa. Machteloos en angstig heeft ze uw brutaliteiten ondergaan. Gedreven door de drang naar geld, deinsde u er niet voor terug om deze vrouw te bedreigen met een wapen. Het is duidelijk dat u niet stilstaat bij de gevolgen van dergelijk ingrijpen voor het slachtoffer. Het is algemeen bekend dat slachtoffers van gewapende overvallen nog lange tijd de gevolgen van dergelijke gebeurtenissen ondervinden. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin het slachtoffer in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op haar persoonlijke levenssfeer gemaakt. Dergelijke gewapende diefstallen veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid ook binnen de samenleving. Extra bezwarend voor uw slachtoffer is het feit dat de overval gebeurde in de uitoefening van haar professionele werkzaamheden als kassierster in een speelhal, zodat zij, ook op professioneel vlak, in de toekomst wellicht nog dagelijks met de traumatische gevolgen van de overval zal geconfronteerd worden. U heeft het slachtoffer met angstgevoelens opgezaaid die nog lange tijd zullen blijven nazinderen. U hield geen rekening met haar veiligheidsgevoel, empathie lijkt u dan ook volledig vreemd. Ondanks de ernst van de feiten, kreeg u op 01.07.2015 een straf met uitstel. Justitie nam deze probatiemaatregel “omdat genadigheid van aard is om zijn (uw) verbetering te doen hopen”. De rechtbank hield rekening met uw blanco strafregister en met uw persoonlijkheid. U bleek cocaïne- en gokverslaafd te zijn. Zo zou u uw erfenis ten bedrage van 100 000 Euro vergokt hebben.

U slaagde er echter niet in de opgelegde voorwaarden na te leven. Uiterekend tijdens deze periode ging u weer op dievenpad en pleegde u, samen met een kompaan, een aanzienlijke reeks woninginbraken. Jullie opereerden overdag, op het ogenblik dat de bewoners niet thuis waren of verondersteld werden niet thuis te zijn. De woningen werden binnengedrongen door de voordeur te forceren. De buitgemaakte goederen betroffen voornamelijk computermateriaal, juwelen en geld. Voor deze feiten werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld op 09.10.2017.

Het uitstellen van straf (probatie) als maatregel om u de kans te geven uw gedrag te verbeteren, heeft u duidelijk niet ter harte genomen. Uw korte verblijf in de gevangenis had geen enkele indruk op u gemaakt. Zelfs wetende dat de opgelegde straf die oorspronkelijk gedeeltelijk met uitstel werd uitgesproken, effectief zouden worden opgelegd indien u de voorwaarden zou schenden, vond u het nog steeds niet nodig om u aan de geldende wetten te houden en zette u uw misdadig gedrag zonder scrupules verder. Uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent d.d. 09.10.2017 blijkt: "Uit het probatieverslag van 4 februari 2016 blijkt dat de eerste beklaagde (u) de opgelegde voorwaarden niet naar behoren naleefde. Zo was hij niet echt geneigd om werk te zoeken, aangezien hij dan teveel van zijn schulden zou moeten af betalen. Een behandeling voor zijn drugs- en gokprobleem kon niet worden opgestart omdat hij onvoldoende Nederlands spreekt. Daarbij komt nog dat T.E.G. (...) de huidige in zijn hoofde bewezen feiten pleegde terwijl hij onder probatie stond, wat ook voor het hof een meer dan voldoende reden is om niet in te gaan op zijn vraag om hem opnieuw een straf met uitstel op te leggen, gekoppeld aan probatievoorwaarden. Overigens hebben zijn eerdere veroordelingen hem er niet van weerhouden om opnieuw een aanzienlijke reeks misdaden te plegen. Hij kan zijn gokverslaving en drugproblematiek hiervoor niet als excuus aanwenden en een langdurige periode van detentie zal in zijn geval de beste aanzet zijn om deze problematiek tot een oplossing te brengen, waarna het dan van hem zelf zal afhangen of hij drugvrij zal blijven en zich verder van gokken zal onthouden. Niets belet hem om dan nog steeds professionele hulp in te roepen wanneer hij dit nodig acht of om voorwaarden voor te stellen met het oog op een eventuele vervroegde vrijlating van zodra die door de strafuitvoeringsrechtbank zou worden overwogen."

Dit toont aan dat u niet voldoende gemotiveerd was om uw leven over een andere boeg te gooien. U was niet bereid enige moeite te doen om de schade aan uw slachtoffers te vergoeden en uw Nederlands liet nog te wensen over waardoor uw verslavingsproblemen, gokken en cocaïnegebruik, niet konden verholpen worden. In plaats van het probatie uitstel aan te grijpen om u te herpakken, volhardde u in de ingeslagen weg : diefstallen plegen om de gestolen goederen te verkopen aan het helterscircuit om uw financiële problemen, veroorzaakt door uw gok- en drugsverslaving, het hoofd te bieden. U slaagde er niet in om werk te maken van uw verslavingen waardoor u schade berokkende aan de gedupeerden van de woninginbraken.

Het grote aantal inbraken op uw actief toont aan dat u geen greintje respect heeft voor andermans eigendomsrecht. Woninginbraken zijn een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers, niet in het minst omdat de gestolen goederen dikwijls een sentimentele waarde hebben. Door u de toegang te verschaffen tot andermans woning heeft u de gemoedsrust van de bewoners geschaad waardoor zij zich niet meer veilig voelen in hun eigen woning. Dit gevoel van onveiligheid wordt nog versterkt wanneer de bewoners thuis zijn ten tijde van de inbraak. Een van uw slachtoffers, een gezin met kinderen, kwam net thuis toen u het pand wilde verlaten. Zij waren nog steeds onder de indruk van de woonstschennis en omdat zij u als een buurtbewoner kenden vroegen zij aan de SURB om een contact- en regioverbod.

Dat u nadien nog steeds moeite had met het naleven van opgelegde voorwaarden werd nogmaals bevestigd nadat de SURB u E.T. verleende op 17.06.2019. Deze maatregel kende een daadwerkelijke start op 27.06.2019. Op 13.08.2019, na amper 47 dagen, diende het E.T. echter alweer herroepen te worden omdat u de voorwaarden geschonden had: u was immers onbereikbaar voor de justitie assistent en u had geen dagbesteding (werk) meer. Bovendien had uw echtgenote aan de justitie assistent verklaard dat zij van u wilde scheiden en niet meer met u samen op één adres wilde verblijven, waardoor de 'woonstpijler' niet meer verzekerd was. Op 13.08.2019, werd u aangehouden en opnieuw opgesloten in de gevangenis. Uit het dossier blijkt dat uw detentiedrag na uw heropsluiting in juni 2019 voor verbetering vatbaar was. Er was sprake van een incident met verbale agressie, u bleek prikkelbaar en ging regelmatig in discussie.

Op 13.02.2020 verkreeg u een aantal penitentiaire verloven om bij uw gezin door te brengen. Van 26.03.2020 tot 22.06.2020 werd u strafonderbreking toegekend omwille van de coronapandemie. U greep de periode van strafonderbreking ook aan om te werken en ging via interimkantoor Randstad aan de slag bij D.I. (...) waar men zeer tevreden was over u. Op 24.08.2020 werd u door de SURB voor een tweede maal E.T. toegestaan zodat u opnieuw werk kon maken van uw reclassering. De SURB vermeldde hierbij: "Hoewel de rechtbank niet onverdeeld gelukkig is met uw woonstsituatie en het feit dat u nog steeds geen afbetalingen deed aan de burgerlijke partijen wil de rechtbank u een tweede kans geven om uw reclassering aan te vatten en kent zij u opnieuw het elektronisch toezicht toe mits voorlegging van een arbeidsovereenkomst, vermits u beschikt over een instap klaar en aanvaardbaar reclasseringsplan welke tegemoetkomt aan de tegenindicaties." Daarnaast blijkt uit dit vonnis dat uw echtgenote een labiele factor blijft in de reclassering en dat u op financieel vlak weinig vooruitgang had geboekt en diende te beseffen dat uw stilzitten op dat vlak uw reclassering op de helling zou kunnen zetten.

Naar aanleiding van een verslag van uw justitie assistent d.d. 26.01.2021 maakte het Openbaar Ministerie uw zaak opnieuw aanhangig bij de SURB met het oog op de herroeping van het E.T. dat u werd toegekend. Dit verslag werd opgesteld daar uw echtgenote de justitie assistent meldde dat zij opnieuw van plan was om de echtscheiding aan te vragen, dat zij een procedure in kortgeding wenste op te starten en dat zij een voorlopig contactverbod met u wilde aanvragen. U verklaarde op de terechtzitting geen weet te hebben van het gegeven dat uw echtgenote wil scheiden. U stelde wel te werken en over de nodige financiële middelen te beschikken om, wanneer dit noodzakelijk zou worden, te voorzien in een eigen woning. Eveneens kwam het signaal dat u opnieuw zou gokken. Het OCMW, waar u budgetbegeleiding volgde, stelde vast dat u grote sommen spendeerde aan een goksite (DEVAN BVBA). Uw echtgenote bevestigde dit en voegde er aan toe

dat u niet bijdraagt tot de gezinskosten. Volgens uw bankrekeninguittreksels zou u op 2 weken tijd, elke dag tussen 50 en 250 euro afgehaald hebben, zelfs 4x op één uur tijd, hetgeen sterk deed vermoeden dat uw gokverslaving weer de bovenhand had. De terugbetaling van uw schulden bij de burgerlijke partijen kwam hierdoor opnieuw op de helling te staan.

De SURB besliste op 15.02.2021 het E.T. niet te herroepen aangezien uw woonst blijkbaar niet onmiddellijk in het gedrang kwam, u nog steeds werkzaam was en aangaf hulp te hebben gezocht voor uw psychische problematiek. Wel legde de SURB u drie bijkomende voorwaarden op aangezien niet aanvaard kon worden dat u aanzienlijke geldbedragen vergokt: "niet gokken of aan kansspelen doen, ook niet online of via ander internetplatform – u niet ophouden of vertonen in casino's en speelhallen of enig ander lokaal waar weddenschappen kunnen worden afgesloten – u laten registreren op de 'zwarte lijst' van de kansspelcommissie."

Omdat uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving gebleken was, besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om uw recht op verblijf te beëindigen. Op 09.07.2021 werd een beslissing op basis van artikel 44bis, § 2 (ernstige redenen van openbare orde) genomen. Deze beslissing werd op 21.07.2021 aan u betekend via een aangetekend schrijven naar uw thuisadres. U diende op 23.07.2021 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV). Op 24.11.2021 werd het beroep door de RVV verworpen. Op 09.07.2021 werd u uit de registers afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht.

Op 12.08.2021 werd (wederom) een bevel tot voorlopige aanhouding uitgevaardigd door de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, Openbaar Ministerie bij de Strafvoutvoeringsrechtbank te Antwerpen. Mevrouw A., C. (...) had opnieuw aangegeven te willen scheiden van u en u was niet meer welkom op het adres. De echtscheidingsprocedure was ingezet. U werd wandelen gestuurd en u was er niet meer aan te treffen. Van een recidiverende beperkende reclassering was er dus in het geheel geen sprake meer. U werd diezelfde dag aangehouden en werd op 12.08.2021 opgesloten in de gevangenis van Turnhout.

Bij vonnis van 17.08.2021 ging de rechtbank over tot de schorsing van uw E.T. Op 24.08.2021 heeft de SURB Antwerpen het E.T. herroepen en stelde de SURB dat u niet klaar was voor een voorlopige invrijheidstelling. Uit het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 24.08.2021 blijkt: "Uit de rapportage blijkt dat uw elektronisch toezicht moeizaam verloopt en dat u enkel invult wat uzelf wil en voor alle andere niet-ingevulde voorwaarden ofwel een excuus heeft, een rookgordijn optrekt of leugens verzint. U haakte af met de Nederlandse lessen die u dient te volgen en ook de budgetbegeleiding is nog steeds niet opgestart; De enige pijler die tot kort nog in orde was bleek uw tewerkstelling. U knoeide ook met uw uurroosters. Op grond van dit alles komt de rechtbank tot de vaststelling dat een elektronisch toezicht voor u momenteel te hoog gegrepen is."

Er ligt geen enkel document voor waaruit blijkt dat u niet langer met een gok- en/of drugsverslaving kampt. Het recidivegevaar is niet geweken. Evenmin ligt een stuk voor dat aantoon dat u nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan sinds de beëindiging van uw recht op verblijf dus niet worden vastgesteld. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. U legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u uw drugs- en gokverslaving inmiddels onder controle zou hebben. Het gevaar voor recidive in uw hoofde is manifest aanwezig. De veelheid en de stoutmoedigheid van de door u gepleegde feiten wijzen op een zware criminele inborst. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u."

Zoals de verzoekende partij aanvoert, blijkt uit voornoemde motieven dat de verwerende partij verwijst naar de veroordeling van de verzoekende partij voor feiten inzake diefstal. De Raad stelt echter vast dat het oordeel dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde niet enkel is gebaseerd op de veroordeling van de verzoekende partij voor feiten inzake diefstal op zich, doch ook gegrond is op onder meer de aard en de ernst van de feiten (meer dan twintig feiten van diefstal, waaronder "diefstal door middel van geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht, met vertoon of gebruik van wapens of erop gelijkende voorwerpen of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren", drie pogingen tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen), de impact van de feiten op de slachtoffers en de samenleving, de strafmaat alsook de beweegredenen en ingesteldheid van de verzoekende partij bij het plegen van voornoemde feiten, haar ingesteldheid bij het naleven van de haar opgelegde voorwaarden en haar aanhoudende gok- en drugsverslaving. Nu geenszins blijkt dat de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar haar strafrechtelijke veroordeling, is het betoog van de verzoekende partij dat een enkele strafrechtelijke veroordeling niet per definitie kan leiden tot de vaststelling

dat er *in casu* redenen voorhanden zijn om te besluiten dat, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dient afgeweken te worden van de standaardduur van het inreisverbod, niet dienstig.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij nalaat op te merken dat de feiten dateren van acht jaar geleden bij haar oordeel dat een nieuwe schending van de openbare orde blijkt uit de aard van de feiten en de afwezigheid van begeleiding. Immers wordt in de tweede bestreden beslissing gesteld dat de eerste feiten werden gepleegd op 4 april 2015 en dat de latere feiten werden gepleegd tussen 3 februari 2016 en 4 augustus 2016. Het loutere gegeven dat deze feiten dateren van acht jaar geleden, toont nog niet aan dat de verwerende partij ten onrechte vaststelt dat de verzoekende partij thans een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De Raad wijst erop dat het de staatssecretaris toekomt om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat hij zijn besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29), dat in deze zin ook het EHRM geoordeeld heeft dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen. Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar het feit of zij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om uit het feit dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan meer dan twintig feiten van diefstal, waaronder diefstal door middel van geweld of bedreiging, drie pogingen tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, en deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen, waarbij de verwerende partij wijst op de strafmaat en de aard en de ernst van de feiten, en de impact van de feiten op de slachtoffers en de samenleving alsook ook op de beweegredenen en ingesteldheid van de verzoekende partij bij het plegen van voornoemde feiten, haar ingesteldheid bij het naleven van de haar opgelegde voorwaarden en haar aanhoudende gok- en drugsverslaving – waarbij nog kan vastgesteld worden dat het niet (afdoende) naleven van haar voorwaarden en haar aanhoudende gok- en drugsverslaving, omstandigheden zijn die (ook) betrekking hebben op een meer recente periode – af te leiden dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag actueel geacht kan worden een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Met het betoog dat zij de gevangenisstraf van vijf jaar volledig heeft uitgevoerd zodat minstens kan gezegd worden dat zij geboet heeft voor de fouten die zij heeft begaan, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij *in casu* ten onrechte heeft gesteld dat zij door haar gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De Raad herhaalt dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht, te meer gelet op de motieven waaruit blijkt dat de verzoekende partij er niet in slaagt zich te houden aan de door de SURB opgelegde voorwaarden.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan dan de verwijzing naar één veroordeling voor feiten van vier jaar geleden, maar gaat er vooreerst aan voorbij dat de verwerende partij heeft verwezen naar twee veroordelingen voor feiten gepleegd op 4 april 2015 en tussen 3 februari 2016 en 4 augustus 2016, aldus meer dan acht jaar geleden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit voornoemde motieven van de tweede bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk een verdere analyse van de actuele situatie heeft gemaakt, waarbij de verwerende partij onder meer wijst op, het weze herhaald, haar ingesteldheid bij het naleven van de haar opgelegde voorwaarden en haar aanhoudende gok- en drugsverslaving, tevens de beëindiging van haar recht op verblijf omwille van ernstige redenen van openbare orde toelicht en omtrent de actuele situatie ook nog stelt dat er geen enkel document voorligt waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet langer met een gok- en/of drugsverslaving kampt, dat het recidivegevaar niet is geweken, dat er evenmin een stuk voorligt dat aantoonst dat zij, nadat haar recht op verblijf beëindigd werd, tot inkeer is gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, dat enige verbetering in haar persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde sinds de beëindiging van haar recht op verblijf dus niet kan worden vastgesteld, dat uit de feiten een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter blijkt, dat uit haar handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt, dat zij geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat zij haar drugs- en gokverslaving inmiddels onder controle zou hebben, dat het gevaar voor recidive in haar hoofde manifest aanwezig is, dat de veelheid en de stoutmoedigheid van de door haar gepleegde feiten wijzen op een zware criminele inborst en dat de maatschappij de placht heeft zich te beschermen tegen individuen met een

gevaarlijke geestesgesteldheid zoals zij. Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij niet dienstig stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar individueel en actueel gedrag.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat het gaat om slechts twee veroordelingen voor feiten van meer dan acht jaar geleden, merkt de Raad vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het weliswaar gaat om twee veroordelingen, doch dat deze meer dan twintig feiten van diefstal, drie feiten van poging tot diefstal en een feit van deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen betreffen. Door erop te wijzen dat het om “*slechts*” twee veroordelingen gaat, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde ten onrechte heeft vastgesteld dat zij thans een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De loutere vaststelling dat de feiten dateren van acht jaar geleden toont dit, zoals reeds werd uiteengezet, evenmin aan, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet concreet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt dat er geen rekening wordt gehouden met de omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive, dat er belangrijke tegenindicaties zijn, zoals de afwezigheid van andere inbreuken op de Belgische strafwetgeving, de aanwezigheid van haar minderjarige kinderen en de vaststelling dat zij haar straf volledig heeft uitgezeten. Door louter te wijzen op de afwezigheid van andere inbreuken op de Belgische strafwetgeving, toont de verzoekende partij, die tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog bezig was met haar strafuitvoering, niet aan dat de verwerende partij *in casu*, op grond van de in de tweede bestreden beslissing weergegeven motieven, waarbij onder meer wordt gewezen op de aard, de ernst en de impact van de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd evenals op de strafmaat en de beweegredenen en de ingesteldheid van de verzoekende partij en haar aanhoudende gok- en drugsverslaving, onterecht heeft geoordeeld dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De Raad ziet niet in, en de verzoekende partij verduidelijkt geenszins, op welke wijze de aanwezigheid van haar minderjarige kinderen zou kunnen aantonen dat zij niet langer kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde. Hieromtrent kan er nog op gewezen worden dat in de bestreden beslissing terecht geoordeeld wordt – en door de verzoekende partij niet betwist wordt – dat zij “*de feiten telkens (pleegde) toen (...) (haar) echtgenote hoogzwanger was. Het feit dat (...) (zij) vader was of vader ging worden, heeft (...) (haar) er niet van weerhouden ernstige feiten te plegen.*” Wat het volledig uitzitten van de straf betreft, wordt verwezen naar hetgeen hierboven wordt uiteengezet en waaruit blijkt dat strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering niet garanderen dat de dader niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt. De verzoekende partij toont niet aan dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht, te meer gelet op de motieven waaruit blijkt dat de verzoekende partij er niet in slaagt zich te houden aan de door de SURB opgelegde voorwaarden. Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive.

3.2.10. Waar de verzoekende partij gewag maakt van een overschrijding van de ‘maximumtermijn’ van vijf jaar, gaat zij eraan voorbij dat, wanneer vastgesteld wordt dat de verzoekende partij een ‘ernstige bedreiging’ is voor de openbare orde, zoals *in casu*, een inreisverbod de duur van vijf jaar mag overschrijden, waardoor aldus in dat geval vijf jaar geen maximumtermijn is.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt in de tweede bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de overschrijding van de normale maximumduur van vijf jaar noodzakelijk is, met name omdat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een ‘ernstige bedreiging’ te vormen voor de openbare orde. Een “*concrete analyse (...) waarin wordt gemotiveerd waarom een overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar noodzakelijk is*” blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, uit de motieven van de tweede bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 3.2.9. De verzoekende partij toont niet aan dat voornoemde motieven of de gemaakte analyse *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

Gelet op de motieven van het bestreden inreisverbod, kan de verzoekende partij voorts niet ernstig betogen dat de motivering voor een uitzonderlijk zwaar inreisverbod – met een duur van acht jaar – uiterst beperkt is. De Raad wijst erop dat het feit dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde de reden is waarom haar een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd en dat uit de motieven van het bestreden inreisverbod voorts de concrete omstandigheden inzake haar gedrag blijken waardoor een inreisverbod met de duur van acht jaar proportioneel wordt geacht, waardoor aldus de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd heeft waarom de duur van vijf jaar *in casu* overschreden wordt en een duur van acht jaar wordt vastgesteld. Zij toont met haar betoog niet aan dat de motieven van de duur van het inreisverbod niet afdoende zijn.

Het enkele feit dat eenzelfde motivering wordt gehanteerd bij het opleggen van het inreisverbod om de ernstige bedreiging voor de openbare orde te staven, leidt er niet toe vast stellen dat deze motivering niet dienend zou zijn als onderdeel van de motivering voor de duur van het inreisverbod. Dezelfde vaststellingen kunnen immers leiden tot zowel het vaststellen van de ernst van de bedreiging voor de openbare orde en het vaststellen van de graad van ernst alsook van de concrete omstandigheden inzake het gedrag van de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij de plicht heeft de overschrijding van de normale maximumduur van vijf jaar te motiveren en hierbij de nodige belangenafweging te maken, dat ook de bepaling van de eigenlijke duur moet worden gemotiveerd. Zij kan echter niet gevolgd worden waar zij meent dat *in casu* gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod wordt opgelegd, maar niet wordt gemotiveerd waarom het overschrijden van de duur van vijf jaar noodzakelijk is. Waar zij meent dat er geen concrete analyse wordt gemaakt waarin gemotiveerd wordt waarom een overschrijding van de termijn van vijf jaar zich opdringt daar er geen rekening wordt gehouden met de tegenaanwijzingen voor recidive, kan de Raad verwijzen naar wat hieromtrent *supra* reeds werd gesteld.

Uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt dat in het inreisverbod is gemotiveerd zowel omtrent de reden van het opleggen van het inreisverbod, de burger van de Unie vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, als omtrent de duur van het inreisverbod, waarbij wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat enige verbetering in haar persoonlijk gedrag dat afbreuk vermogt te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde niet kan worden vastgesteld, dat er immers geen enkel document wordt voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet langer een gevaar voor de openbare orde vormt. Er wordt besloten dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is daar de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Uit de motivering van het bestreden inreisverbod blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor meer dan vijf jaar en bij haar afweging van de duur van acht jaar voor het inreisverbod met bepaalde relevante gegevens ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat uit de motivering niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen een correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens, dat zij geen rekening heeft gehouden met het individueel en actueel gedrag en zo tot een besluit is gekomen dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat.

3.2.11. De verzoekende partij stelt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij nog andere familie heeft binnen de Europese Unie, dat zij nog familie heeft in onder meer Nederland, dat de wet voorschrijft dat rekening dient gehouden te worden met onder meer haar gezinssituatie en sociale integratie, dat door een inreisverbod uit te spreken voor de gehele Schengenzone zonder aandacht voor de familiale situatie, de verwerende partij de wettelijke bepalingen schendt, dat immers ook deze geografische werkelijkheid ertoe bijdraagt dat een inreisverbod, zeker voor een duur van acht jaar en zich uitstrekkend over de volledige Schengenzone, kennelijk niet voldoet aan de evenredigheidseis vervat in de bovenvermelde wetsbepalingen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de familieleden die de verzoekende partij binnen de Europese Unie heeft en haar "*familiale situatie*", met name als volgt: "*U stelde in uw hoorrecht d.d. 21.03.2023 dat u nog verschillende familieleden in België hebt maar dat het contact zoek is geraakt. U stelde ook nog een zus in F.E.G. (...) in Spanje te hebben. Volgens de bezoekerslijst van de gevangenis zouden uw ouders en 3 neven bezoektolating hebben. Niemand van hen bezocht u in de gevangenis en u vermeldt deze familieleden niet in de vragenlijst hoorrecht. Uw ouders, E.G., T. (...) en H., J. (...) zijn niet terug te vinden in onze registers, althans met de schrijfwijze gehanteerd in de bezoekerslijsten van de gevangenis, hetgeen er op zou kunnen wijzen dat ze geen verblijfrecht hebben in België. Bovendien verklaarde u in het verleden geadopteerd te zijn door een vriendin van uw moeder toen uw moeder overleed en uw vader uit beeld verdween. Hoe dan ook, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. U toont echter noch de afstammingsband, noch de afhankelijkheid van één van deze verwanten aan, evenmin blijken deze uit uw administratief dossier. Er is bijgevolg niet aangetoond dat er sprake zou zijn van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met één van deze verwanten.*"

Waar zij betoogt dat zij nog familie heeft in onder meer Nederland, laat zij na concreet toe te lichten om welke familieleden het gaat. Evenmin licht zij de gezinsband met deze familieleden toe zodat niet blijkt dat er *in casu* sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Met haar betoog dat *“deze geografische werkelijkheid ertoe bij(draagt) dat een inreisverbod, zeker voor een duur van 8 jaar en zich uitstrekkend over de volledige Schengenzone, kennelijk niet voldoet aan de evenredigheids eis vervat in de bovenvermelde wetsbepalingen”*, gaat de verzoekende partij er overigens aan voorbij dat haar middels de tweede bestreden beslissing enkel *“een inreisverbod voor 8 jaar (wordt) opgelegd voor het grondgebied van België”*.

3.2.12. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende een analyse heeft gemaakt van haar concrete situatie en geen rekening heeft gehouden met andere voorhanden zijnde elementen. Zij toont niet aan dat de verwerende partij geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens, minstens maakt zij niet aannemelijk met welke beschikbare gegevens de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.2.13. Een schending van artikel 44 *nonies* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

3.2.14. Tot slot merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet rechtstreeks kan beroepen op een schending van de Burgerschapsrichtlijn. Deze richtlijn is immers reeds omgezet in de Belgische wetgeving, zodat aan deze richtlijn geen directe werking kan worden toegeschreven. De verzoekende partij voert evenmin aan dat de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

3.2.15. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER